

ȘIRIZĂRI

Serie nouă, nr. 22/ mai 2023

1190

Revista elevilor Colegiului Național „Elena Cuza”, Craiova

CUPRINS

EDITORIAL / 2

Adrian Cioroianu: *Memoria timpului*
Dr. Bogdan Chiva Giurcă BMBS, BSc, DipIBLM, ClinENT Doctor, Autor,
 Lector Universitar (Londra, UK) Votat Top 100 cele mai influente persoane
 în sănătate

DIALOGURI / 5

Clara Ghiță: *Feels like teen spirit*

SPRIT CUZIST / 9

Ingrid Cosmina Nicolita: *Despre mituri și existența mitică în contemporaneitate*
Sara-Irene Marica: *Gânduri despre propriul monomit*
Rania-Cristina Anghel: *(Re)Descoperirea Terrei Mirabilis*
Cristina-Maria Căpruciu: *Un corp sănătos, o inimă frumoasă!*
Cristina-Maria Căpruciu: *Team RaSky – winner of the challenge*
Emma Durac: *Dezbaterile în Elena Cuza*
Clara Maria Bangiu: *„Gaițele”, în viziunea Insiders*

ANTRENEAZĂ-ȚI SINAPSELE / 25

Briana Răduică: *Totul pentru științe!*

BELETRISTICĂ / 26

Poezie: Roxana Georgiana Cițu, Alexia Holdiș, Daria Maria Cosmaru
Proză: Yasmina Burtoiu

AVENTURI LIVREȘTI / 30

Karina Maria Croitoru: *Books Legacy*

ATITUDINI / 31

Karina Maria Croitoru: *Voluntariat – implicare și împlinire*
Bianca Florescu: *Muzica în viața adolescenților*
Robertă Adriana Marinica: *Binele și cunoașterea*
Karina Maria Croitoru: *Photography Studio Cuza*
Alecsia-Elena Tănase: *Concurând spre viitor*

JURNAL DE CĂLĂTORIE / 38

Karina Maria Croitoru & Ingrid Oana Matei: *Barcelona - culoare și dinamism*

Miruna Cojoacă: *Iași - o călătorie surprinzătoare*

LINGUA UNIVERSALIS / 42

Daria Negrea: *Whispered prayers*
Maria Ionilete-Vladu: *Ce printemps*
Ioana Drighiciu: *Impromptu*
Ana-Maria-Antonia Florea: *Meine Liebe - nur für dich*
Alexandru Costi: *A Gift for Mother*
Bianca Florescu: *„Little Women” - Film Review*
David Dinu & Daria Onișă: *The Walls Around Me*
Mario-Vlad Șerban: *Wanderlust*
Alexia Preda: *Las costumbres españolas que un extranjero nunca entiende*
Lorena Coman: *EL HUMOR ESPAÑOL- compilación de chistes -*
David Ilieș: *ADIVINANZAS / GHICITORI, PREGUNTAS CAPRICHIOSAS /*
ÎNTREBĂRI CAPRICHOASE, TRABALENGUAS / JOCURI DE DICȚIE
Teodor Ghibu: *MARRIAGE AND SOCIAL STATUS IN „EMMA” BY JANE*

AUSTEN

Bianca Pătruț: *The Mysterious Stonehenge*
Maria Dihoru-Marinescu: *How it all started...*
Maria Eugenia Bădescu: *The envelope*

LUMEA PRIMARIILOR / 52

Evelyn Șotea-Anghel: *Elevii clasei a III-a A, câștigători în Campania „15 ani de eTwinning în România”*
Claudiu Rezeanu: *Campania „Eroi Internetului” sau STOP CYBERBULYING!*
Eveline Sava: *22 MARTIE, ZIUA APEI*

ACTUALITĂȚI / 56

Alexandru Arlene: *Prima experiență Erasmus+*
Andra Maria Nițescu: *Când elevii îi ghidează pe profesori*

GIMNAZIU / 58

Melek Andreea Grigoran: *În vizită la bibliotecă*

JURNAL DE OLIMPIADĂ / 59

Andra Maria Nițescu: *Ambiție și perseverență*

Redacția

Redactor-șef

Karina Croitoru, IX B

Redactor-șef adjunct

Briana Răduică, IX G

Secretar de redacție

Bianca Florescu, IX E

Redactori

Clara Ghiță, X C
 Cristina Maria Căpruciu, X H
 Alexia Holdiș, IX I
 Andra Maria Nițescu, X G
 Ema Durac, XII G
 Roxana Georgiana Cițu, XI A

Grafică

Ștefan Jianu, IX B
 Damaris Brebu, IX B

Coordonatori

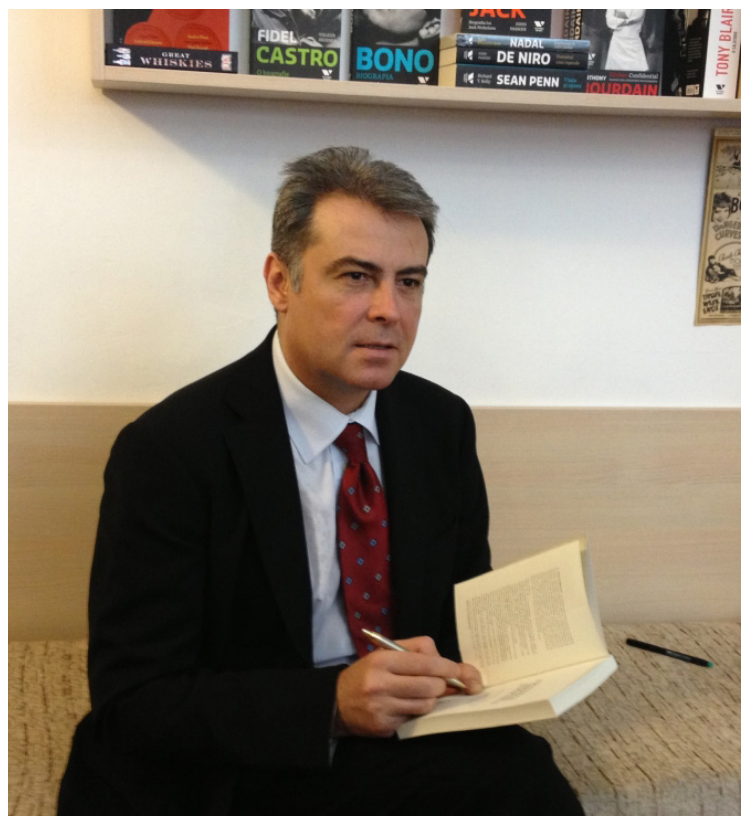
Prof. Marinela Valentina
 Calangiu
 Prof. Simona Nicu

Mulțumim pentru sprijinul acordat

- conducerii Colegiului Național „Elena Cuza”: director Liviu Cotfasă, director adjunct Silviu Bertoni Dragomir, director adjunct Adina Mihaela Ursu, consilier educativ Simona Copăcescu;
 - profesorilor: Adriana Andreea, Corina Andriescu, Camelia Cristea, Delia Cristea, Ramona Fira, Simona Ghenea, Gabriela Militaru, Irina Milotinescu, Monica Mitruț, Luminița Pavel, Mianda Popescu, Adela Stoica, Ana-Maria Ștefănescu, Roxana Udrescu, Izabela Vintilă, Daniela Voinea;
 - bibliotecar: Gabriela Stoenescu.

Revista elevilor Colegiului Național „Elena Cuza” este avizată de Inspectoratul Școlar Județean Dolj cu nr. 8782 / 12. 04. 2018.

Memoria timpului: Adrian Cioroianu

Una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele din anii de liceu este cea legată de debutul meu în... publicistică. Primele pagini în care mi-am văzut tipărit numele au fost cele ale revistei Colegiului Național „Elena Cuza” (care în acei ani se numea Liceul de Filologie-Istorie). Ce spun eu se petrecea în primăvara anului 1983, se celebrau atunci 150 de ani de la apariția fostei „școli de fete” din inima Craiovei, ocazie cu care a fost publicat, în luna mai a acelui an, în condiții foarte bune, un număr special al revistei liceului, care se intitula, dacă nu mă înșel, „Revista noastră”.

Elev în clasa a X-a, am scris atunci un mic text, despre un simpozion de Istorie ce avusese loc cu câteva luni mai devreme. Am mai dat, pentru acel număr de revistă, și un alt text, pe o temă medicală (cred că despre calitatea somnului!), dar s-a considerat că ar fi nepotrivit ca un elev de la profilul filologie-istorie (unde eram eu) să scrie pe o temă mai potrivită pentru elevii de la biologie-chimie! Drept care acel al doilea text n-a mai apărut.

Astfel s-a produs debutul meu! Am fost foarte mândru, acel prim articol mi-a făcut vara frumoasă, iar părinții mei au arătat acea „realizare” a mea tuturor prietenilor lor (iar următorul text avea să-mi apară peste alți șase ani, în primul număr al unui ziar liber din Craiova, pe 23 decembrie 1989)!

Aceasta este magia anilor de liceu: atât de multe lucruri se petrec atunci pentru prima dată, încât, după ani, îți vei da seama că trăirea intensă a acelor zile și luni nu mai are echivalent în tot restul vieții noastre!

Adrian Cioroianu
7 mai 2023

SUMAR OMAGIAL

55

DIN ACTIVITATEA CERCURILOR DE ELEVI

Societatea de științe filologice și istorice „Alexandru Macedonski”

ADRIAN CIOROIANU, XI B

Societatea de științe istorice și arheologice „Memoria Băneli” sau lungă aventură a unui Idel pasionante

● IN LOC DE „A FOST ODATA...”

Ceea ce vă voi relata nu este o poveste, iar noi, nici nu ținem să ajungă vreodată. Povestile toate încep invariabil cu „a fost odată” ori, în cea ce ne privește, nimic nu „a fost” ci totul este acum, există, trăind copleșit de timpul tuturor.

Când mi s-a propus realizarea acestui material, m-a derutat ideea de a reține istoria societății noastre pentru simplul motiv — și singurul — că simțim desigur la început de drum, că nu ne-am depășit prea mult de linia de start.

Iată de ce voi vorbi mai ales despre lungul drum al ideii care a generat-o. La început ideea, apoi speranța, încercarea de a-i da un contur, strădania ce a urmat până a ajuns la ceea ce este azi. Voi schița drumul de la proiect la materializarea concretă. Spunem că nu vorbim de o poveste. Prezentul a depășit marea ei de cuprindere. A fost povestea unei vârste. Elanul, romantismul adolescenței noastre au determinat intrarea această aventură. Aventură? Nu, nu este prea mult spus. Este aventura anilor noștri de liceu. Vom învăța să credem în ea și mai ales vom învăța că de multe ori „povestile” ce se conjugă la timpul prezent.

● O „IDEE DE EXCEPȚIE?”

Trebuie spus de la început că nu credem în caracterul „de excepție” al ideii noastre. Ne-a măgălit acest calificativ roșu la sedința de constituire a societății de unii dintre invitații noștri dar am înțeles că excepția presupune unicitate, oricum, lipsa unui precedent. Este adevărat că ni s-a spus că noi redimensionăm conceptul obișnuit de „cerc scolar”. Este singurul merit pe care ni-l recunoaștem și ne-am bucurat să ne fie recunoscut.

Ne face plăcere deopotrivă să amintim că ideea care ne-a condus aici s-a născut într-una din zilele — luni și luni — ale lui iunie 1982. Păcă îndoielă știți, că liceul, că există o perioadă când miros a vacanță și căreie de matematică, iar fenomenul din laboratoriu de chimie aduce, indiferent de mediu, cu albastrul mării la Mamaia-Sud. Orici de ciudat pare, în condițiile în care din întreaga clasă mai rămăsese o lună de zile, noi ne gândeam la un cerc de istorie. De fapt, proiectul nostru a început prin a fi o idee timidă strecurată în dis-

cuzii de actualul președinte al societății, pe atunci „boc”, Mircea Negru.

Ne place să privim data de 1 iulie 1982 ca pe o zi de naștere. Ne place să ne amintim de ea pentru că, de atunci, a plecat, practic, totul. Cel ce ne-a vorbit de „ideea de excepție” nu cunoștea, nici nu avea cum, acest prim pas al nostru.

Cu alte cuvinte, să nu se uite că noi, cei de azi, am avut un precedent în noi înșine. Nu am avut o „idee de excepție”, ci poate o idee bună și, mai ales, necesară.

Asadar...

Cercul nostru era gândit ca un cerc de dezbatere unde să se supună discuției anumite probleme ale fascinantelor istorii a omului și lumii sale. Respectarea adevăratului istoric nu era profunzimea de credință. Dragostea pentru istorie și țară, suportul și sursa ideilor noastre.

Cercul de la 1 iulie era concretizarea acestor idei. Ca argument, un fragment din statutul nostru: „Urmăm o cale care sperăm să ne ducă acolo unde dorim: să cunoaștem și să facem cunoscută istoria — această știință a prezentului ce caută lumina viitorului în paginile trecutului și, mai ales, în prezentul zilelor noastre.”

● LA ARHIVELE OLTENIEI SE ÎNCEARCĂ O RELANSARE...

Încă o dată importantă: luni, 23 mai, 1982. În vederea pregătirii unui fotoreportaj pentru aniversarea celor 150 de ani de la apariția, în contextul spiritual craiovean, a liceului nostru, tovarășul profesor de istorie ne-a delegat în Arhivele Olteniei. Am căutat informații privind material prin vremea și liceului în dosare foarte vechi, unele datând din anii Războiului de Independență. Atunci, și mai târziu, în toate momentele de cumpănă ale istoriei noastre, efortul oamenilor acestui liceu s-a conjugat cu efortul întregii Craiove, a întregului Dolj. Contactul direct cu acele pagini valoroase prin viabilitatea lor de-a lungul celor o sută și mai bine de ani pe care i-au străbătut, ne-au adus la vechile proiecte. Vedeam în ele posibile subiecte pentru cercetare și comunicări, idei și evenimente ce puteau sta la baza unor activități mult vizate de noi.

Dar la orizont se prefigura examenul de treapta a II-a.

10 februarie 1984. Ora 12. Avea loc sedința de constituire a „Societății de științe istorice și arheologice — Memoria Băneli”, societate înființată în liceu, în colaborare cu Muzeul Olteniei, cu prilejul aniversării a 150 de ani de la înființarea liceului de cultură în care acum ne pregătim pentru ziua de mîine a patriei. Invitații ai membri de onoare ai societății — tovarășii Zaharia Gărdu și Corneliu Mărgărit-Tăbulea, din partea Muzeului Olteniei. Prin exprimarea opiniilor tuturor membrilor, era ales următorul colectiv de conducere: Mircea Negru, președinte, Adrian Cioroianu, secretar, Carmen Băluțiu — președinte al secțiunii de istorie națională, Marian Nicolae — președinte al secțiunii de istorie universală, și Verginia Caruleanu — responsabil cu problemele financiare ale societății.

Dr. Bogdan Chiva Giurcă BMBS, BSc, DiplBLM, ClinENT Doctor, Autor, Lector Universitar (Londra, UK) Votat Top 100 cele mai influente persoane în sănătate

Profesorii dedicați și mediul stimulat de învățare de la „Elena Cuza” mi-au oferit nu numai educația academică de care aveam nevoie, dar și valorile și principiile care m-au ajutat să devin un om mai bun și să contribui la societate. Experiența mea la liceul „Elena Cuza” a fost cu adevărat transformatoare și mă simt onorat să fi făcut parte din această comunitate. Îi voi fi mereu recunoscător liceului pentru toate oportunitățile și sprijinul pe care mi le-a oferit în acei ani de formare. În special, rămân recunoscător profesorilor și mentorilor de-a lungul anilor. Din inima: MULȚUMESC!

După absolvirea liceului „Elena Cuza” (2012), Bogdan a fost admis la Exeter Medical School în UK unde a absolvit Medicina (BMBS) și Științe Medicale (BSc), ambele cu premii onorifice (Summa cum laude). În 2019, Bogdan și-a continuat educația la Harvard Medical School în America pentru un an, iar apoi s-a întors la Londra ca medic de urgență (Emergency Medicine Doctor).

Bogdan este liderul unui proiect intitulat ‘Alianța Globală a Prescripției Sociale’, fondată în colaborare cu Organizația Mondială a Sănătății, Națiunile Unite și World Health Innovation Summit. Fiind fondatorul campaniei “#SocialPrescribingDay”, Bogdan a acționat ca un promotor internațional, creșterea gradului de conștientizare a acestui subiect la nivel global în peste 30 de țări. Munca sa a influențat politica națională și internațională de sănătate și a condus la schimbări cheie în curriculumul școlar medical, contribuind la mai multe publicații revizuite de specialiști și documente de politici, inclusiv Planul pe termen lung al NHS, Modelul de îngrijire personalizată și multe altele. Bogdan este autorul a trei cărți despre educația medicală, incluzând un internațional best-seller numit ‘The Unofficial Guide to Getting into Medical School’.

În prezent, Bogdan lucrează ca medic în Londra, este Honorary Lecturer la Facultatea de Medicină ‘Imperial College London’, este colaborator pentru Institutul Global de Sănătate de la Universitatea Harvard și a fost recent nominalizat ca una dintre cele mai influente 100 de persoane în sănătate din Marea Britanie (HSJ100, 2022).

Fotografie de la ceremonia pentru premierea tinerilor talentați din Marea Britanie – King Charles III, Martie 2023

Fotografie din 2020, Buckingham Palace, Bogdan și Prințul Charles (acum King Charles III)

Fotografie din 2018, Clarence House (Casa Prințului Charles), Premiul oferit lui Bogdan pentru titlul de „Student al anului”.

Feels like teen spirit

Clara Ghiță (X C)

Clara: *Există un profesor sau o întâmplare din liceu care v-a inspirat și care v-a făcut să urmați un drum în domeniul literaturii?*

Andreea: Da, există și una și alta, iar coincidența face ca întâmplarea cu pricina să fie legată de profesorul respectiv. Tocmai intrasem în clasa a IX-a, la profilul „limbi moderne,,,”, proaspăt înființat după Revoluție (făceam parte din prima promoție care dădea examenul de admitere după 1989). Întrucât, în gimnaziu, nu avusesem o profesoară bună de germană, nu învățasem mai nimic. Așadar, pe lângă prima limbă, franceza, făcusem pregătire în particular la engleză și eram hotărâtă să mă reprofilez pe franceză – engleză. Când domnul profesor Gheorghe Cerăceanu a venit să-și ia grupa de germană, l-am anunțat imediat că, deși figuram pe lista sa, aveam de gând să mă mut la engleză. Din întâmplare (din nou acest cuvânt!), fără mine grupa nu ar fi întrunit numărul minim legal – și, deși nu mă putea obliga, mă ruga să-i dau șansa să-mi demonstreze cât de frumoasă este germana. L-am ascultat cu lacrimi în ochi, pentru că o uram din răspuțuri. A urmat o jumătate de oră fabuloasă, în care profesorul mi-a povestit despre etimologii, despre familia de limbi germanice, despre Goethe și Brecht și am citit împreună un poem de Heine. Rezultatul a fost că m-am îndrăgostit de limba pe care Twain o considera imposibil de învățat, fiindcă are cuvinte atât de lungi, încât aruncă umbră.

Cătălin: Deși m-am hotărât singur să urmez o carieră în cercetarea literară, este adevărat că au contribuit decisiv la formarea mea două profesoare foarte bine pregătite, care își făceau treaba la catedră cu un profesionalism exemplar, greu de atins și încă mai greu de depășit: cea de engleză, doamna Carmen Mălăeț (care ne-a fost și dirigintă pe tot parcursul liceului), și cea de română, doamna Mianda Popescu. Dar, cum spuneam, dacă este să fiu sincer până la capăt, nimeni și nimic, în afară

de hotărârea proprie de a-ți croi un drum pentru sine, nu te poate pune pe traiectoria performanței intelectuale, oricât de discretă ar fi aceasta.

Clara: *Ați făcut parte dintr-un club în cadrul școlii?*

Andreea: Sunt convinsă că despre clubul de metal vă povestește Cătălin, așa că o să mă refer la altceva. Pe vremea aceea nu erau atâtea cluburi și activități extrașcolare ca astăzi. Mi-aș fi dorit să fac parte dintr-un club de dezbateri și, din fericire, am avut parte de discuții extraordinare la orele de română, grație doamnei profesoare Gabi Nițu, cu inconfundabilul său simț al umorului. Însă orele de franceză sunt cele care, prin măiestria pedagogică a doamnei profesoare Ortansa Dumitrescu, se transformau în adevărate „câmpuri de bătaie,,,” pe care se puneau în scenă mari procese literare (sau se reconstituiau, cum ar fi procesul de imoralitate intentat lui Flaubert în urma publicării romanului *Madame Bovary*). Și totul în limba franceză...

Cătălin: Nu numai că am făcut parte dintr-un club, ci chiar am avut tupeul de a funda unul. În septembrie 1991, la începutul clasei a IX-a, am

înființat, cu sprijinul Inspectoratului Școlar Județean Dolj, primul club de heavy metal din Craiova, împreună cu colegul și prietenul Radu Bărbulescu (el rămăsese la „Carol”, în timp ce eu trecusem la „Elena Cuza”). Rațiunile erau nu atât estetice, cât calorice: din cauza temperaturilor scăzute din toamnă și iarnă, nu puteam ieși cu fetele în parc, așa că era necesar un loc de refugiu mai comod. Unde mai pui că, în anii '90, nu aveam bani, cum au elevii de astăzi, așa încât ieșirile amoroase se făceau în spații gratuite. Mai trebuie precizat că peste trei sferturi dintre membrii clubului proveneau, de altfel, din „Elena Cuza”, ceea ce demonstrează gustul muzical rafinat al elevilor care frecventează această venerabilă instituție.

Clara: Dacă ați putea să vă întoarceți în timp într-un singur moment special din timpul liceului, care ar fi acela?

Andreea: Am tras cu ochiul la răspunsurile lui Cătălin, așa că voi evita să răspund, previzibil, același lucru. Un moment foarte important pentru mine a fost când, ca urmare a obținerii premiului I la olimpiada națională de limba germană, am primit cadou din partea ambasadei germane o excursie în Germania. Sigur că pentru mulți copii de astăzi, cel puțin cei din zonele mari urbane, a merge în

străinătate nu mai reprezintă un eveniment special, dar pentru noi, în primii ani de „libertate”, era un vis care părea imposibil de atins. Și faptul că mi se îndeplinesc, prin forțe proprii, mi-a dat încredere că nici un obstacol nu este de netrecut, dacă-ți dorești cu adevărat ceva.

Cătălin: Cred că momentul cel mai frumos a fost acela în care m-am împrietenit cu Andreea, pe la vârsta de 16-17 ani. Tot clubul de heavy metal ne-a venit în ajutor: se asculta muzică, se traduceau versuri și, în acest cadru vag poetic, rămânea destul loc pentru pipăieli și mângâieri: chestiuni ușor de înțeles în contextul jocului transparent al hormonilor din adolescență.

Clara: Acum ceva timp, am descoperit într-o carte din bibliotecă o dedicație, scrisă de tatăl meu pentru mama, de Crăciunul anului 1993, care m-a dus cu gândul la romanul gotic La răscruce de vânturi sau la poeziile enigmatice ale lui E. A. Poe: „Și acum te las să te furișezi în taina castelelor bătrâne, uitate de vreme și prin ale căror cotloane se ascund duhurile de tot felul...”. S-a întâmplat ca vreo carte citită în liceu să devină preferata voastră, să vă facă să vreți să vă retrageți într-un tărâm intim, tănuț, numai pentru a citi? Dacă da, ce v-a atras cel

mai mult la ea? Elevii din ziua de astăzi, printre care mă număr, după cum știm, și eu, ar mai rezona în vreun mod cu acea carte?

Andreea: Hm, grea întrebare, dar foarte frumoasă (nu-mi mai amintesc dedicația, m-ai făcut curioasă!). Pe „vremea noastră,, cum se spune, nu existau influenceri, scriitorii erau influencerii noștri, de ei ne îndrăgosteam sau, după caz, cu ei ne luptam cu patimă. O astfel de carte a fost *Lupul de stepă* de Hermann Hesse. Nu știam pe atunci că acest roman fusese adoptat, ca ghid spiritual, de generația hippie, însă intuiseam și rezonasem cu marile ei teme: conflictul dintre nevoia de libertate și individualitate, pe de o parte, și presiunea socială, ba chiar seducția conformismului, pe de alta, scindarea interioară și necesitatea urmării unui drum personal, cu țelul cunoașterii și al transformării de sine (țel mereu în mișcare, imposibil de atins). Sunt chestiuni care, din punctul meu de vedere, nu și-au pierdut actualitatea, pentru că, până la urmă, oricine se confruntă la un moment dat cu întrebările: De ce am această viață? Ce vreau să fac cu ea? Ce este, pentru mine, o viață împlinită? Cum pot trăi în mod autentic? Dacă tinerii de astăzi ar mai găsi-o relevantă... asta nu știu, cel

mai simplu ar fi să lansăm o provocare, citiți-o și găsiți singuri răspunsul!

Cătălin: În pofida seducției exercitate de literatura artistică (iar exemplul citat de tine, al dedicației de acum 30 de ani, din *Melmoth rătăcitorul* de Maturin, este elocvent în acest sens), lectura care mi-a schimbat fundamental perspectiva asupra lumii a fost cea a lui Platon, care a avut loc spre sfârșitul clasei a X-a. Două dintre dialoguri în special, *Phaidon* (despre suflet) și *Banchetul* (despre iubire), m-au proiectat într-o pasă idealistă din care nu am mai ieșit decât în timpul facultății, când am început să fiu atras tot mai mult de filosofia raționalistă și/sau empiristă, adică de Hume și de Russell. Este dubios să nu fii idealist în liceu, după cum este suspect să nu fii raționalist la maturitate. Nu cred însă că elevii de astăzi ar mai fi interesați de astfel de texte aride: ar trebui să fim mulțumiți dacă mai sunt atrași de lectură cel puțin.

Clara: Se spune că anii din timpul liceului sunt cei mai frumoși din viața cuiva, sunteți de acord cu această afirmație folosită, uneori,

ad nauseam? A fost o perioadă cu adevărat formatoare, sau studenția, oferind mai multă libertate, vi s-a părut mai frumoasă?

Andreea: Mă tem că aici mă încadrez perfect în clișeu: da, pentru mine așa a fost, am avut și norocul unui colectiv minunat, colegi și prieteni cu care am trăit o efervescentă intelectuală și emoțională, profesori extraordinari, începutul relației cu Cătălin... A fost, ca să folosesc iarăși un clișeu, cu adevărat o matrice spirituală, un univers complet, pe toate planurile.

Cătălin: Sincer, mie studenția mi s-a părut mai frumoasă. În gimnaziu, la „Carol”, și chiar la liceu, la „Elena Cuza”, a trebuit să duc lupte grele, în tentativele încununate finalmente de succes, de a-mi păstra pletele de rocker. Nu știu ce-i enerva mai mult pe unii profesori: părul lung sau vestimentația „heavy”, cu blugi tăiați și cu bocanci militari. Oricum, mă bucur că nu le-am făcut deloc viața ușoară.

Clara: Ce sfat le-ați da viitorilor elevi ai liceului? Dar celor care doresc să urmeze o carieră în domeniul literelor?

Andreea: Aș vrea să le pot promite tuturor că-și vor găsi, venind la „Elena Cuza”, drumul în viață și partenerul ideal, cum a fost cazul nostru, dar Parcele sunt cele care torc firul destinului (dacă măcar o treime dintre voi – cei care, sperăm, citiți acest interviu – scoate telefonul mobil pentru a da un search cu „Parce,” și tot ar fi ceva!). Știu că profilurile de „real” de la „Elena Cuza” sunt, și ele, foarte puternice, dar voi vorbi acum doar despre filiera umanistă: ceea ce vă pot promite este că, urmând Literele, veți avea prilejul să vă cunoașteți mai bine și să înțelegeți realitatea altfel, privind-o din mai multe puncte de vedere, cu empatie și cu deschidere către tot ceea ce este diferit. Pare puțin, dar într-o lume în care Inteligența Artificială amenință deja să ne înlocuiască în atâtea domenii, poate că lucrul cel mai prețios va fi tocmai acela pe care doar disciplinele umaniste îl oferă: posibilitatea de a regândi umanul și de a păstra vie bogăția emoțiilor noastre, într-un univers dominat din ce în ce mai mult de mașini. Uitați-vă la *Black Mirror* și veți înțelege la ce mă refer!

Cătălin: Prefer să nu ofer sfaturi nimănui: am încredere că oricine se poate înșela foarte bine și singur. Iar cei care ținesc la o carieră în domeniul umanioarelor ar trebui să țină minte că performanța în filologie nu este pur și simplu

rezultatul nepriceperii la matematică sau la fizică. Este nevoie de seriozitate și de multă muncă, ambele menite să dubleze micul sau mai marele talent nativ al aspirantului mânat de febra cuceririi culturale. Și, cel mai important, în timp ce te străduiești să studiezi pentru o carieră filologică, este potrivit să găsești o cale de echilibru între reclusiunea din bibliotecă și dansul din discotecă. Deși eu nu am reușit, poate că actuala generație se va dovedi oleacă mai abilă.

Roxana-Andreea Ghiță (n. 11.03.1976) este, din 2020, conf. univ. dr. la Facultatea de Litere a Universității din Craiova, unde predă germanistică. Antitalent la sport și la muzică, a fost premiantă pe tot parcursul școlii, deși a făcut tot ce i-a stat în putință să țină la distanță eticheta de „tocilară”. Participarea la concerte live a fost sub demnitatea ei, deși continuă să se dea în vânt după muzica rock. După ce a publicat o serie de cărți fără poze despre romantism și cu poze despre Japonia, a ajuns să scrie și despre revoluții, dar adevărata revoluție s-a produs când a descoperit că un filosof francez cu perucă avea dreptate: lumea ar avea mult mai puține probleme dacă fiecare s-ar ocupa de cultivarea propriei grădini.

Cătălin Ghiță (n. 18.10.1976) este, din 2015, prof. univ. dr. hab. la Facultatea de Litere a Universității din Craiova și membru al Școlii Doctorale „Al. Piru”, unde conduce doctorate în literatură comparată. În timp ce numărul cărților scrise de el îl depășește pe cel al echipelor din Liga I de fotbal, impactul acestor volume la publicul larg este comparabil cu cel al echipelor din ultima ligă. Nu s-a dovedit priceput la risipirea cu folos a timpului liber, de vreme ce, în facultate, a fost șef de promoție, iar după aceea, bursier al Guvernului Japoniei. A jucat tenis de masă în copilărie (performanță absolută: a reușit să se claseze pe ultimul loc în cadrul clubului de juniori al Universității Craiova). A participat la primul său concert de heavy metal la vârsta de 16 ani, în primăvara anului 1993.

Clara Ghiță (n. 14.04.2007) este elevă în clasa a X-a, profil: bilingv, limba engleză, la Colegiul Național „Elena Cuza” din Craiova. Pasionată de filme, de literatură și, previzibil, de muzica rock. Este dovada vie a faptului că profesorii intervievați nu s-au ocupat doar cu cititul cărților.

Despre mituri și existența mitică în contemporaneitate

Ingrid Cosmina Nicolîța
(XI C)

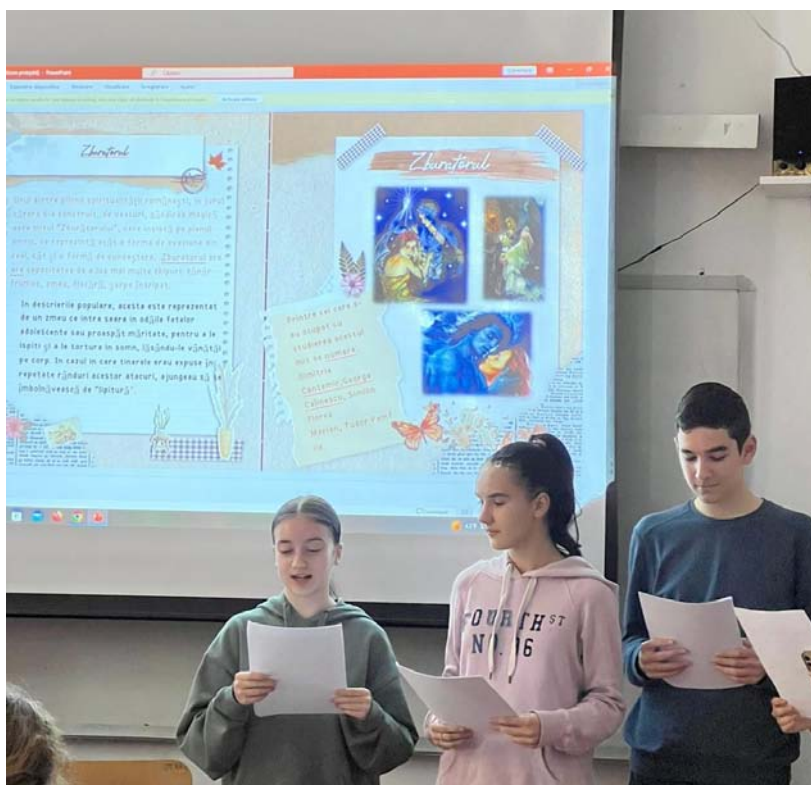
Insiders este o comunitate destinată tinerilor artiști, doritori de cunoaștere și de noi începuturi. După cum sugerează și numele, aceștia alcătuiesc un nucleu al moleculei artei, nucleu definit în totalitate de talent. Cresc împreună, se dezvoltă, cultivă idei și păreri, neîngrădiți de timiditate și însoțiți de un puternic avânt creator. Își susțin talentele, aspirațiile, perspectivele, dobândind mai multă încredere și continuând zămbitori să urce treptele evoluției.

Cea mai recentă activitate desfășurată sub umbrela „Insiders” o constituie o dezbatere dezvoltată pe tema miturilor românești, intitulată „Despre mituri și existența mitică în contemporaneitate”. Participanții au avut parte de o documentare prealabilă, în urma căreia au realizat propriile materiale suport pentru a-și susține prezentările.

Evenimentul a avut loc într-un cadru non-formal, unde elevii participanți au dezbătut problematica propusă, prezentând publicului miturile consacrate ale culturii noastre: „Miorița”, „Zburătorul”, „Traian și Dochia”, „Maestrul Manole”, precum și „Roman și Valhata”.

În urma acestor prezentări, tinerii spectatori cuziști și-au îmbogățit bagajul de cunoștințe, aflând informații noi cu privire la tema dezbătută. În acest fel, faptul că mitul este un element esențial al civilizației omenești, în care sunt codificate toate credințele, principiile morale și activitățile practice ale diferitor colectivități, în conștiința popoarelor primitive, numai miturile care aveau ca subiect creația, originea, eroii și evenimentele primordiale au valoarea unor istorii adevărate.

Dezbaterea susținută a fost pe placul cuziștilor participanți, care sunt deschiși spre orice interacțiune de acest fel, care să le hrănească setea de cunoaștere.

Gânduri despre propriul monomit

Sara-Irene Marica (XII F)

La ceas aniversar, după aproape patru ani de când am absolvit Colegiul Național „Elena Cuza”, mi se cere să privesc retrospectiv la călătoria mea prin acest liceu-intenționat am lăsat o urmă de ambiguitate folosind „prin”, deoarece nu pot neglijă caracterul mistic al acestui parcurs.

Ceea ce urmează să povestesc nu are rolul de „a peria” pe nimeni și nici de a hiperboliza traiectoria mea. Totul vine din suflet, exprimat cu grație, către o instituție, un colectiv și un spirit cuzist care m-au determinat să iubesc cel mai mult cei patru ani de studiu petrecuți aici, dintr-un total de doisprezece.

Pe scurt, sunt student la Master, Arta Actorului, Anul 1, la Universitatea din Craiova. Nu aduc asta în discuție pentru a-mi face vreo reclamă, ci pentru a vă demonstra că prezentul meu a fost puternic influențat de acest Colegiu.

Am început clasa a IX-a ca orice copil: extrem de speriat de necunoscut, groaznic de încurcat de tot ce mă înconjoară, dar și cu speranța că alegerea făcută mă va schimba în bine.

În general, am fost un elev cuminte, ascultător, fără vreun gând îndreptat către o mișcare revoluționară. Toate acestea sunt datorate, în afară de educația primită de la părinții mei, profesorilor. Pentru mine, ei au reprezentat „motoarele bărcii mele”. Spun asta pentru că oricât de determinat a-i fi în a face ceva, ai nevoie de validare, de îndrumare, să știi că nu te afli în derivă. Ca toate acestea să-ți fie transmise, trebuie să existe profesioniști, oameni pasionați, care trag din răspuțeri ca totul să funcționeze conform ritmului vieții.

Acum, să discutăm puțin despre teatru și de ce am menționat mai sus ceea ce studiez la facultate. Mereu sunt întrebat: „de ce ai vrut să te faci actor?”. Și de fiecare dată răspund că, inițial, n-am vrut să fac asta. Pornisem cu gândul, încă de pe la finalul clasei a VIII-a, să „dau la teatru” pentru a-mi dezvolta dicția, capacitatea de a vorbi în public și să știu cum să-mi gestionez emoțiile. Nicidecum nu voiam să aud de scenă, maxim m-ar fi încântat proiectele din cinematografie. Și, totuși, trupa de teatru a școlii, „Cuza Art”, mi-a schimbat complet traiectoria vieții.

Mircea Mogoșeanu-rolul Ivanov în spectacolul de licență „Ivanov” de A.P. Cehov

Eram în clasa a IX-a, trecuse o lună de când începusem școala. Aveam ora de informatică, țin minte și acum, la laboratorul de lângă cancelarie. Am văzut-o pe doamna Corina Andriescu, am salutat-o și m-a chemat până la dumneaei. Știa că mi-ar plăcea să cochetez cu teatrul și mi-a propus să fac un moment pentru bal. Am acceptat destul de ușor, nu realizam că propunerea primită avea să-mi schimbe viața. După bal, momentul meu nu mă impresionase sau,

mai bine zis, nu mă determinase să iubesc teatrul. Prin luna noiembrie, a venit la mine Mircea Cepoi, tot un absolvent cuzist, și mi-a propus să facem o scenetă pentru serbarea de Crăciun. Am fost de acord și m-am întâlnit pentru prima oară cu doamna Luminița Pavel. Din punctul ăsta, lucrul la scenă a fost dirijat de acest duo format din doamnele profesoare. Un duo competent, pătimăș și puternic motivat de a face performanță: drept dovadă premiile luate de către trupă la diverse concursuri locale și naționale, dar și la olimpiade județene și faze naționale.

Nu am menționat la început termenul „mistic” degeaba. La acea serbare de Crăciun, amfiteatrul a fost arhiplin, cum rareori mi-a fost dat să mai văd pe parcursul celor patru ani. Am simțit energia publicului, prezența sa extrem de puternică, iar asta m-a făcut să mă îndrăgostesc de scenă, să-mi doresc să devin actor. Iar pentru acest fapt o să fiu întotdeauna recunoscător doamnelor Andriescu și Pavel, deoarece, dacă dumnealor n-ar fi crezut în mine și nu mi-ar fi oferit șansa să joc, nu știu dacă viața mea și-ar fi găsit adevăratul scop. Aș fi ajuns printr-o firmă, îngropat în hârtii, un coșmar de-al meu care ar fi devenit realitate.

„Cuza Art” nu este doar o activitate extrașcolară sau unul dintre multele cluburi pe care le au unele licee. „Cuza Art” definește, ca toate activitățile din acest Colegiu, spiritul cuzist. „Cuza Art” e dedicare, iubire pentru frumos, vulnerabilitate, curaj, lacrimi, ambiție, profesionalism, câștig. Spiritul cuzist nu se referă la obținerea de premii, ele sunt efectul acestuia,

spiritul cuzist pune accent pe elev, pe dezvoltarea sa, pe confirmarea talentului său în orice domeniu. Permiteți-mi să spun, pe cât de paradoxal sună, că acest Colegiu este o utopie existentă. Nici dacă aș vrea să fiu cârcotaș, nu aș putea găsi o greșală sau un defect al acestui liceu.

„Cuza Art” este grupul în care eu mi-am găsit libertatea, pasiunea și unde am descoperit ce înseamnă vulnerabilitatea.

Probabil că vă întrebați de ce scriu toate acestea: pentru că am revenit în locul pe care eu îl consider a doua casă. Am oportunitatea de a lucra împreună cu cei mici și de a le insufla spiritul cuzist. Pasiunea este „furată” de la profesorii mei pentru care, oricât le-ar fi fost de greu câteodată, elevul a fost pe primul loc, scopul lor a fost întotdeauna să plămădească ființe „vii”, curajoase, demne de Colegiul Național „Elena Cuza”.

Cam ăsta este monomitul meu. Știu, nu trebuie să mă consider vreun erou, așa cum spune definiția, dar nici măcar nu este vorba despre asta, ci despre călătorie.

La 190 de ani nu pot să urez Colegiului nostru decât să nu-și arate vârsta, așa cum a făcut-o și până acum, să iubească, să fie iubit și vreau să-l asigur că un scaun din sala inimii fiecăruia îi este rezervat.

Marele dramaturg Declan Donellan spune că „teatrul nu va muri până când ultimul vis n-a fost visat”. Cred că asta se poate aplica și spiritului cuzist. La mulți ani!

„Cuza Art” la Concursul Național de Teatru „Marin Sorescu” - 2018

(Re)Descoperirea Terrei Mirabilis

Rania-Cristina Anghel (X E)

Cine suntem noi? Cum ne putem defini în raport cu lumea în care trăim, cu istoria din care facem parte, cu tradițiile în care am crescut, cu întâmplările pline de tâlc sau absurde ale acestor timpuri atât de imprevizibile. Cine suntem acum, azi, aici? E un periplu lung, o călătorie inițiată și exploratorie în spatele unui răspuns atotcuprinzător. Și această călătorie provocatoare s-a concretizat într-un proiect de conservare care a obținut locul I la etapajudețeană a Concursului Național Interdisciplinar *Cultură și civilizație în România* și calificare la etapa națională la Baia Mare în

perioada 25-28 mai 2023. Echipa proiectului, formată din elevii Anghel Rania-Cristina și Țacu Matei Cristian Lorin de la clasa a X a C precum și Potârcă Lorena-Elena de la clasa a IX a A a fost coordonată de către profesoarele Corina Andriescu și Luminița Pavel.

Proiectul de cercetare intitulat **Jocurile alterității, incursiune în spațiul cultural oltenesc - Terra Mirabilis** a fost structurat în cinci teme după cum urmează: I. Spațiul cultural - de la globalizare la valoarea autenticității locale, II. Doina oltenească - lacrima și alinarea olteanului, III. Balada oltenească și ritmurile vieții, IV. Cântecele din vatra satului - Tezaure umane vii, rapsozii populari, V. File de portofoliu identitar - portul popular din Dolj.

Locul I la etapa județeană a Concursului Național Interdisciplinar *Cultură și civilizație în România*, calificare la etapa națională

Am călătorit prin viețile povestite ale oamenilor bucu-roși să se lase descoperiți și să dea mai departe mărturisiri despre contextul în care au trăit, cu bune și cu rele, în care au crescut, au creat, au muncit, au educat și s-au lăsat educați. Am descoperit odată cu ei istoria locurilor din această parte de țară, le-am prins împreună înțelesurile și am ales să le facem văzute și auzite, într-o încercare mereu nouă și veche mereu de a defini spațiul oltenesc. În cercetarea noastră am avut bucuria de a cunoaște oameni dăruți cu har, oameni pentru care oricât de puternică ar fi fascinația pentru nou, prețuirea propriei valori și culturii în care au crescut va avea întâietate.

Echipa de proiect alături de rapsodul popular, tezaur uman viu în patrimoniul UNESCO, domnul Ion Crețeanu

Am ajuns în localități cu o istorie bogată ca Podari, Dăbuleni, Galicea Mare, Amărăști, unde am întâlnit oameni așa de buni, de ospitalieri și de înțelepți încât ne simțim onorați și îmbogățiți sufletește și spiritual, deopotrivă. Cunosători ai unor cântece vechi, oameni ai locurilor, rapsozi anonimi, ne-au cântat doine și balade știute din bătrâni pe care le-am strâns într-o broșură, produs al proiectului nostru. De asemenea, comesenia, portul popular, cuvintele oltenești și expresiile cu tâlc se numără printre aspectele pe care le-am explorat cu uimire și încântare și le-am transformat în ceea ce am numit Portofoliu identitar.

Un moment foarte sensibil l-a reprezentat întâlnirea cu domnul Ion Crețeanu, tezaur uman viu în patrimoniul UNESCO, care ne-a dezvăluit povești de viață de demult și ne-a interpretat două balade culese din zona Olteniei, Balada lui Mihai Viteazul și Balada lui Constantin Brâncoveanu.

Obiectivul principal al proiectului a vizat promovarea valorilor tradiționale oltenești modalitate de a ilustra diversitatea culturală a Europei și, implicit, de a păstra identitatea românească în cadrul european. Cântecele populare vechi,

autentice, nealterate, necontaminate de elemente subculturale sunt din ce în ce mai puțin cunoscute astăzi, rapsozii, culegătorii de folclor muzical sunt tot mai rari. Mai ales că, în lumea rustică au pătruns foarte multe aspecte de cultură urbană, ceea ce a dus la dispariția multor tradiții și obiceiuri încărcate de spiritualitate sau la o invazie de elemente din zona kitsch, din păcate. În cercetarea noastră am devenit conștienți de valoarea cântecelor populare vechi și, mai ales, de uimirea, încântarea, freacă interior al celor care cântau și ascultau acest gen de cântece bătrânești, fie că era un eveniment al vieții satului, fie un ceremonial, fie că erau simple întâlniri la crâșmă, ori între vecini, la clăci, când însoțind lucrul, se spuneau snoave, povești cu sau fără perdea. Dar aceste cântece, când se cântau, scoteau din piepturi oftături adânci și impuneau o solemnitate a ascultătorilor, semn că-i atingeau în străfunduri. Toate acestea au sprijinit darul și dorința noastră de a cânta mai departe aceste cântece, de a le face cunoscute generațiilor viitoare, de a nu le lăsa să se piardă în uitare.

Acum am înțeles, cu adevărat, ceea ce spunea cândva Lucian Blaga. Da, veșnicia s-a născut la sat și aici, în acest Terra Mirabilis, veșnicia are prezentul ei. Cât timp există folclor, identitatea noastră e salvată.

Un corp sănătos, o Inimă frumoasă!

Cristina-Maria Căpruciu (X H)

Începem reportajul nostru cu catedra de Educație fizică și sport și arte vizuale ca fiind alcătuită din cei mai dedicați și implicați profesori din toate punctele de vedere!

• Domnul profesor Mitru Claudiu este responsabilul catedrei de Educație fizică și sport și arte vizuale în școala noastră, obținând rezultate foarte frumoase anul acesta. Dumnealui este și antrenorul secund al Universității Craiova la volei și președintele asociației sportive „Elena Cuza”.

• Doamna profesor Dalea Ionica coordonează echipele de cross, tenis de masă, badminton și șah, obținând următoarele premii cu copiii: Nedelcu Roxana Elena - tenis de masă - liceu - fete - locul I - județ - mențiune - națională; Iovan Marian Răzvan - șah - liceu - mențiune - județ; Ungureanu Daria - șah - gimnaziu - mențiune; Godeanu Mihai, locul 3 la cross - liceu.

• Domnul profesor Pencea Gabriel deține echipele de fotbal la ciclul de învățământ primar și gimnazial pe care dumnealui le pregătește pentru Olimpiada Națională a sportului școlar, fiind detașat la noi în școală de anul trecut, fiind foarte implicat și apreciat de elevii.

• Doamnele profesor Cojan Cornelia împreună cu Stoica Adela Gabriela au obținut Locul I cu echipa de Baschet de fete la Olimpiada Națională a sportului școlar. Din clasele de gimnaziu ale doamnei Cojan Cornelia s-a selectat o echipa de dans tematic, țigănesc care a participat la balul bobocilor. De asemenea Doamna profesor Stoica Adela a mers și la competiția de atletism cu elevii săi, obținând locul 5, iar în anul 2015 locul 2.

• De o mândrie deosebită este echipa de dans a școlii sub îndrumarea doamnei profesor Stoica Adela cu care a obținut doar locul întâi în fiecare an la competiția tinereții! Pe lângă premianta echipa de Street dance, anul trecut școala a avut și echipa dans sportiv, dans popular.

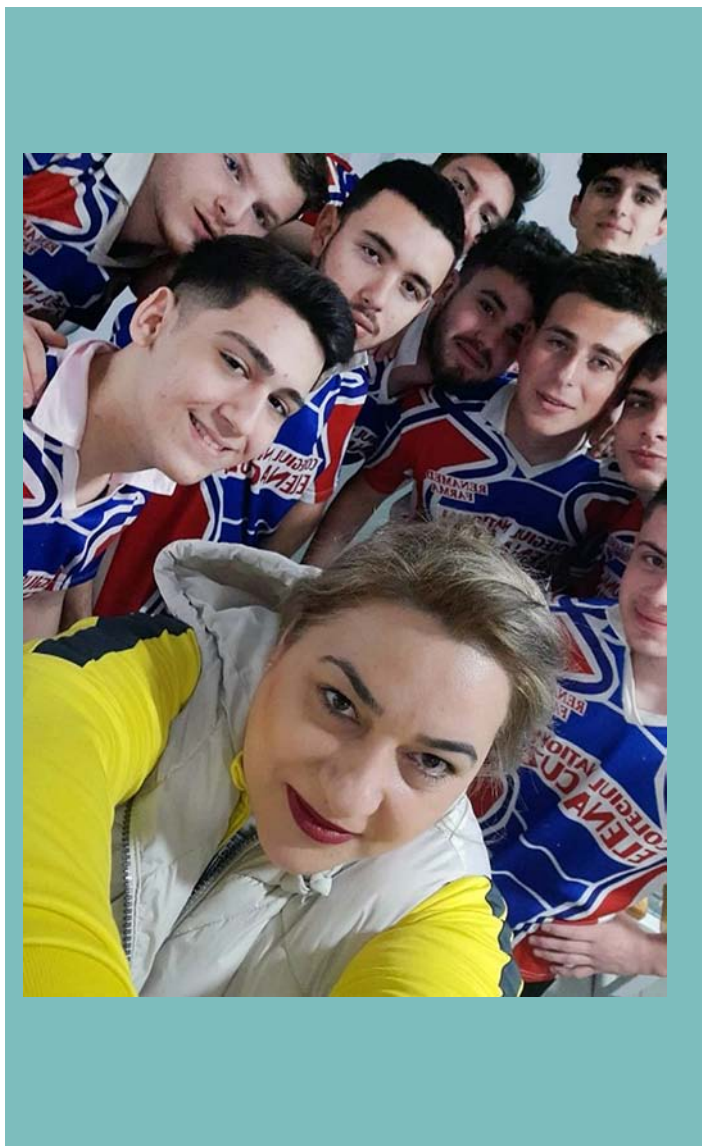

Anul acesta echipa de dans se pregătește intens pentru ziua școlii. Antrenamentele sunt destul de greu de organizat, elevii având programe foarte diferite, însă și implicarea elevilor coordonatoare a condus la finalizarea coreografiilor în timp util, rămânând timp pentru exersare.

• Nu în ultimul rând, echipa de băieți de handbal, pregătită de doamna profesor Stoica Adela Gabriela a obținut anul trecut locul 3, iar anul acesta diploma de participare, căzând în grupa și în primul meci cu liderul numărul 1 de anul trecut.

[illegible]

Team RaSky – winner of the challenge

Cristina-Maria Căpruciu (X H)

„Drivers pick up your controllers! 3...2...1...” Stați, stați, stați, nu mai suntem la meci! Deși poate că sezonul „Power Play” a luat sfârșit odată cu etapa mondială de la Huston de acum câteva săptămâni, noi am ramas în același spirit caracteristic al unei competiții First Tech Challenge, pe care am dori să îl împărtășim și cu cititorii acestui articol.

Mai întâi, am dori să ne prezentăm pentru cei care nu ne-au cunoscut încă, deși multora s-ar putea să le sune cunoscut numele „RaSky”, datorită posterelor echipei noastre răspândite prin școală sau prezenței de la Târgul de Paște și de Crăciun. Unii ne spun „echipa RaSky”, alții „acea de la robotică” sau „copiii aceia care construiesc roboți”. Nouă ne place să spunem că suntem 12 tineri de la Colegiul Național „Elena Cuza” din Craiova, cu vise mari, ce s-au înscris într-un proiect fără să stea prea mult pe gânduri și cu dorința de a schimba ceva în lume, de a face un bine atât lor, cât și celor din jur. Suntem încrezători, perseverenți și, deși suntem cu toții foarte diferiți, am fost aduși la un loc de un lucru care ne leagă: pasiunea pentru robotică și un vis de a inova, de a ajuta să aducem societatea cu un pas mai aproape de o lume mai bună, la care visăm cu toții. Aceasta este misiunea noastră – prin lucrurile

pe care le facem, pe care le creăm să ne atingem acel ideal mult dorit, să îl construim cu propriile mâini, să „atingem cerul”.

Suntem non-conformiști și inovatori, găsim o rezolvare la orice problemă am întâmpina în drumul nostru și, chiar și atunci când lucrurile se îngreunează, ne păstrăm o doză de optimism și o fărâma de speranță, și așa depășim orice obstacol. Promovăm o viziune ușor excentrică și credem în puterea neconventionalului, care a ajuns să ne caracterizeze în cei 3 ani de când participăm la competiția First Tech Challenge. De la exterior, poate părem o masă densă de energie ce se învârt haotic prin univers, însă împreună am învățat o lecție foarte importantă, ce ne-a ajutat să ne definim ca și echipa: Am învățat să ne folosim energiile, să le unim, astfel încât să creăm un echilibru esențial și „ordine în haos”.

RaSky este mai mult decât o echipă de robotică – este familia noastră, locul unde ne simțim ca acasă. Am venit aici ca să explorăm, să descoperim, să învățăm și să ne distrăm, pentru că suntem un bun exemplu de „îmbinăm utilul cu plăcutul”, și ne dorim ca toți să se simtă bine în timp ce muncesc sau învață ceva nou și util pentru viitorul ce se clădește chiar acum în fața noastră. Viitorul suntem chiar noi și, așa cum spune și motto-ul nostru, „with robots we can reach the sky”.

Henry Ford spunea astfel „A fi împreună este un început, a rămâne împreună este un progres, a lucra împreună este un success”. Din totdeauna, așa cum am mai spus înainte, am privit echipa RaSky ca pe o mare familie, un loc pe care îl putem numi acasă. La început, eram doar un grup de tineri, care abia începeau, cu pași timizi, să se descopere pe ei înșiși, ce au fost puși față în față cu o nouă provocare și un scop comun. Sezonul trecut ne-am luat rămas bun de la prima generație de membrii ai echipei, care au trecut la statutul de alumni, și am luat în propriile mâini responsabilitatea de a fi „veteranii” echipei – de a duce mai departe și de a păstra imaginea, numele, spiritul pe care l-am clădit în toți acești ani.

A fost puțin înfricoșător la început, necunoscutul, gândul că acum noi trebuia să fim cei care îi vor călăuzi pe viitorii boboci RaSky în drumul lor și că noi trebuie să preluăm acum conducerea, dar, ne-am luat inimile în dinți și am luat exemplul de la membrii

alumni, folosind toate cunoștințele pe care ni le-au oferit de-a lungul anilor petrecuți împreună. Și așa, am pornit încredători la drum, cu multe vise mari, idei și entuziasm îndesate într-o geantă, gata să dăm tot ce avem mai bun sezonul acesta.

Cu toate că am început anul cu un număr maxim de membri, ni s-au alăturat în continuare voluntari din cadrul liceului, care ne-au bucurat cu extazul lor și dorința de a învăța și de a se implica, amintindu-ne chiar de noi înșine la începutul drumului nostru. În același timp, am cunoscut noi oameni și am legat prietenii în cele mai neașteptate locuri, în cadrul echipei, între noi și oamenii din afara competiției sau alți participanți FTC. În acest sezon am reușit cu brio să transmitem mai departe calitățile FTC unei noi generații de copii, am reușit să ne consolidăm legăturile între echipa noastră și alte echipe, totodată creând amintiri pe care nu le vom uita niciodată și pe care o să le păstrăm pentru totdeauna într-un loc special în inima noastră.

Desigur, nu putem să ignorăm parcursul nostru tehnic, prin care a luat naștere Dimidi (robotul nostru). Ne-am început sezonul plin de idei, împinși de la spate de către mentori dedicați, astfel încât construcția robotului, odinioară anevoioasă și plină de aventuri, a mers relativ repede. Orele îndelungate petrecute în laborator, încercările, reușitele și eșecurile noastre săvârșite de-a lungul timpului, au condus spre realizarea unui robot care ne oglindește muncă pe deplin. Robotul nostru le-a „văzut pe toate”, și noi împreună cu el. Am evoluat împreună cu el, ne-am bucurat alături de el, devenind o adevărată echipă.

Ore întregi de muncă, perseverență, creativitate, un vis și un strop de nebunie sunt ingredientele esențiale ale rețetei de anul acesta. Toată echipa a muncit cot la cot pentru a ne construi noul prieten, atât partea tehnică, cât și partea nontehnică dând tot ce au mai bun pentru a transforma acest sezon într-unul de-a dreptul memorabil.

La începutul acestui an, am participat la 2 competiții demonstrative, la Cluj-Napoca și la Pitești, unde am reușit să câștigăm ambele finale. Mai apoi,

Dezbaterile în Elena Cuza

Emma Durac (XII G)

a avut loc Turneul Regional de la București, unde, cu multă muncă și un gram de noroc ne-am putut califica împreună cu prietenii noștri craioveni de la Soft Hoarders și echipa Phoenix din Cluj-Napoca, la etapa națională. Turneul Național de la București a reprezentat apogeul nostru în cadrul acestui sezon. Am avut parte de 3 zile pline de emoții și trăiri inedite, care au culminat cu participarea noastră până în semifinala competiției.

Echipa RaSky îi primește întotdeauna pe noii doritori cu brațele deschise, membrii cu vechime fiind întotdeauna dispuși să își dea cunoștințele mai departe. Anul acesta ne-am extins și la gimnaziu, prin proiectul „Academia RaSky”, care răspunde curiozității elevilor pasionați de știință. Săptămânal, încă de la începutul lunii octombrie, le-am oferit acestora cursuri de informatică, proiectare 3D și fizică aplicată, pentru a le arăta o mică parte din viața noastră. De asemenea, dorim să-i încurajăm pe toți să urmeze această ramură a universului STEM, și să nu se sperie de inovație.

Cele mai importante lucruri pe care am dorit să le „livrăm” în lunile care tocmai s-au scurs din calendar au fost bucuria, dorința de a explora și, mai ales, o lecție despre ce înseamnă munca în echipă, să lupți pentru visurile tale și să îți depășești limitele, pentru că, așa cum spune motto-ul competiției, „the sky is not the limit”.

Dezbaterile reprezintă unul dintre elementele definitorii ale activităților extrascolare cuziste deoarece promovează valorile ce stau la baza colegiului nostru. Prin dezbateri dobândim capacitatea de a susține un discurs convingător, învățând în același timp cum să analizăm ceea ce ne spun ceilalți. Medierea conflictelor, coerența și fermitatea în vorbire, toate acestea sunt caracteristicile nelipsite ale unui debater.

Express Cuza Debate este unicul club de dezbateri al colegiului nostru. Aflat la împletirea dintre tradiție și noutate, Express Cuza Debate a devenit de-a lungul tuturor acestor ani dovada vie că tinerii pot să facă lucruri incredibile, și vor ca generația lor să fie amintită sub motivul ascensiunii.

Dar lăsând la o parte orice tip de conținut încărcat de termeni grei și academici, anul acesta am avut multă activitate. Multe competiții de dezbate printre care LDC, CDX, ClujOpen, Dezbateri România, Chropen, Debatopalooza, la care se adaugă la fel de multe MUNuri. La fiecare dintre ele echipele noastre pregătesc cazuri, fac research și învață nenumărate lucruri noi despre domenii cu adevărat diverse: de la economie, la istorie, inteligență artificială și situații de criză. Câteodată lumea contemporană și cea a trecutului devin mult prea previzibile așa că unele dezbateri sunt centrate pe lumi utopice sau scenarii extreme.

2023 a fost anul dezbaterilor pentru „Colegiul Național Elena Cuza”, iar membrii clubului Express Cuza sunt mai mult decât mândri să afirme acest lucru. Nenumărați boboci au avut ocazia să meargă la prima lor competiție de începători, iar apoi să joace alături de mentorii lor în competiții mai avansate, și toate acestea în primul lor an de activitate la club.

Meritele trebuie acordate ambelor părți: începătorilor care au depus efort să ajungă cât mai sus în clasamentul fiecărei competiții, dar și avansații care au balansat propriile lor competiții cu sesiunile de training pentru cei din primii ani de dezbateri.

Express Cuza Debate e ca o familie mare, cu veri îndepărtați și risipiți prin toată țara, cu părinți mândri care pregătesc noile generații în spiritul fair-play-ului, și cu zeci de foști dezbateri care se uită cu nostalgie și admirație la ascensiunea cluburilor din care făceau și ei parte, cu ani buni în urmă. Fiecare competiție e ca o reuniune de familie, o experiență plăcută de dezvoltare, de multe ori emoționantă, și de fiecare dată plină de peripeții. De ce? Probabil pentru că marea comunitate de dezbateri adăpostește printre cele mai strânse și lungi prietenii: absolvenți de facultate care se întorc în circuit drept arbitrii care leagă cluburi situate la sute de kilometri unele de celelalte prin relațiile lor nemuritoare.

Eu fac dezbateri din primul meu an de liceu: am făcut dezbateri înainte de pandemie, în timpul ei, iar acum fac dezbateri după pandemie. Am avut ocazia să cunosc oameni minunați în circuitul de dezbateri românești, să organizez meciuri demonstrative în liceul nostru și să câștig

olimpiada națională de dezbateri la secțiunea de avansați, alături de echipa mea. Toate acestea au fost și vor rămâne unele dintre experiențele mele preferate, fiind pline de peripeții și situații în care nu credeam că voi ajunge vreodată. De aceea voi recomanda mereu tuturor liceenilor, fie că se află sau nu la începutul liceului, să vină la dezbateri: pentru comunitate, pentru diversitatea informațiilor pe care o să le învețe, pentru deplasări și competiții, dar, cel mai important, pentru toate amintirile și prietenii minunate de care vor avea parte.

Andrei Toma

„Gaițele”, în viziunea Insiders

Clara Maria Bangiu (XI C)

Anul acesta, școala împlinește 190 de ani, și ca să marcăm acest moment special în istoria instituției, trupa de teatru a societății Insiders a decis să pună în scenă o adaptare proprie și inedită a piesei comice „Gaițele” de Alexandru Kirițescu, pe care să o jucăm chiar de ziua școlii. Alături de colegii de la teatru, am petrecut clipe minunate, atât pe scenă, cât și în afara ei, și am reușit să ne cunoaștem mai bine. Această experiență de-a dreptul nouă pentru unii dintre noi a reușit să adune la un loc toți iubitorii de teatru ai liceului, și să ne aducă mai aproape prin

pasiunea comună pentru scenă. Repetițiile au fost momente unde am reușit să combinăm munca cu distracția, și să ne perfecționăm aptitudinile care ne-au împins spre scenă. Sper ca munca noastră să fie răsplătită prin rezultatul final al efortului nostru ca echipă, și anume spectacolul pe care îl vom oferi, și la care vă așteptăm!

Elena Cuza - prima doamna

17 iunie, 1825 - 2 aprilie, 1909

*Elena Cuza - un model de simplitate,
eleganță, modestie și demnitate.*

Elena Rosetti-Solescu (1825-1909) a rămas în istoria modernă drept personalitatea unică ce i-a îndrumat pe oameni să nu își piardă speranța și fericirea.

Elena nu a încetat nicio secundă să evolueze - din fata simplă ce ducea o existență modestă alături de mama sa, la Prima Doamnă a țării; cu toate acestea, statutul social înalt nu a reușit să îi acapareze bunătatea și iubirea pe care o emana prin faptele sale. În ciuda îndatoririlor enorme și a responsabilității capitale, Elena Cuza putea fi găsită deseori croind haine pentru poporul neajuns și pentru orfanii pe care îi prețuia și proteja cu orice preț.

Astfel, a înființat azilul ce îi poartă numele - instalat la Cotroceni, în 1862. Problemele bătrânilor, educația femeilor și îmbunătățirea condițiilor din spitale erau doar câteva dintre aspectele îngrijorătoare cărora Elena le oferea o parte din puterea sa socială, deschizându-le oamenilor calea spre evoluție.

Bianca Preda- clasa 11A

Întâlnire cu Consiliul Elevilor

Denisa Băra (XI G)

Salut!

Noi suntem Consiliul Școlar al Elevilor Colegiului Național „Elena Cuza” Craiova și îți vom prezenta, ca de la coleg la coleg, activitatea noastră. Consiliul este format din Președinte – Raisa Mitruți, Vicepreședinte – Marina Gabriela Brăitaru, Roxana Cîțu și Miruna Cojoaca, secretar – Denisa Băra.

Suntem unica structură de reprezentare a elevilor la nivelul acestei unități de învățământ. Noi avem grijă ca drepturile elevilor noștri să fie respectate, îi sprijinim pentru a rezolva orice problemă sesizată și le ascultăm propunerile pentru a realiza împreună amintiri frumoase.

Avem o relație strânsă, bazată pe comunicare și înțelegere și dorim să împărtășim cu tine câteva dintre activitățile pe care le-am realizat împreună:

- „Let's tie together” – un scurt moment memorabil de călătorie înapoi în timp învăluit de stilul vechi vestimentar și de învățământ abordat de elevi în maniere artistice;

• Târgurile de Crăciun și de Paște unesc toți elevii, de la mic la mare, spre a sărbători împreună, în cadrul școlii, simbolic, cea de a doua lor casă.

Există, la nivelul colegiului nostru, spații unde te-ai putea integra cu ușurință. Acestea sunt cluburile noastre realizate de către elevi, pentru elevi, unele dintre ele incluzându-i chiar și pe câțiva dintre profesori. S-ar putea ca la cluburile de dezbatere, robotică, dezvoltare personală, lectură, fotografie, teatru, sau poate chiar la trupa de dans, să găsești momentul tău de recreere și zona de confort la școală, cultivând alături de noi una dintre pasiunile sau activitățile favorite. Aceste cluburi sunt bazate pe dezvoltarea și comunicarea elevilor, dar și pe deprinderea de aptitudini sau dezvoltarea acestora într-un mediu prielnic.

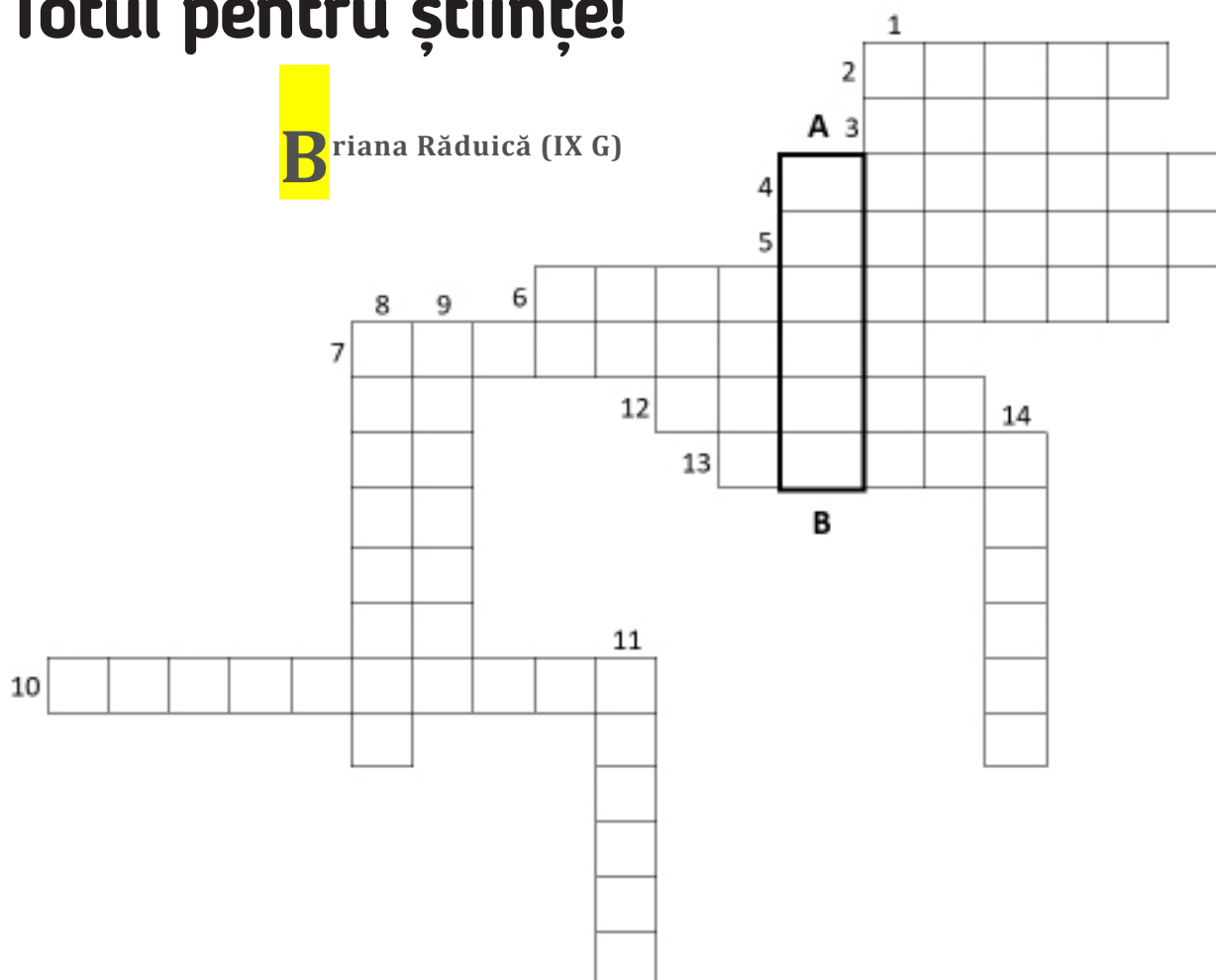
Suntem cu toții o echipă și acest lucru ne motivează să realizăm cât mai multe activități intra-școlare care, cu siguranță, vor face viața din liceu una cu adevărat specială.

antrenează-ți sinapsele

Totul pentru științe!

Briana Răduică (IX G)

VERTICALĂ

1. Grupa IV A mai este numită și grupa... (chimie)
8. Forță care acționează pe direcție verticală, cu sensul în jos (fizică)
9. Se măsoară în J(Jouli) și o regăsim îndeosebi în fizică (fizică)
11. Grăsimi care intră în structura membranei celulare (biologie)
14. Proteinele sunt..., catalizând anumite reacții chimice (biologie)

ORIZONTALĂ

2. Unitate de măsură pentru intensitatea curentului electric (fizică)
3. Are numărul atomic egal cu 30 (chimie)
4. Forță perpendiculară pe un obiect dat (fizică)
5. Notăm cu A masa... (chimie)
6. Soluții care pot să dizolve cantități suplimentare de substanță (chimie)
7. Totalitatea factorilor ereditari (biologie)

10. Face parte din categoria lipidelor compuse și se găsește în sânge (biologie)
12. Amestec de gaze indispensabil vieții (chimie)
13. Faringele, laringele și cavitatea nazală fac parte din... respiratorii (biologie)

RĂSPUNSURI

1. AZOTULUI
2. AMPER
3. ZINC
4. NORMALA
5. ATOMICA
6. NESATURATE
7. GENOTIPUL
8. GREUTATE
9. ENERGIE
10. COLESTEROL
11. LIPIDE
12. AERUL
13. CAILE
14. ENZIME

| beletristică |

Poezie

Profund

Roxana Georgiana Cîțu (XI A)

Și mă scufund în ochii tăi ca-ntr-un ocean
Unde mii de oameni ne privesc
Iar tu mă iubești ca un simplu liceean
Și mă faci chiar să uit și să vorbesc;
Să vorbesc cu stelele,
Să le spun ce-mi doresc,
Un buchet de lalele
Și să mă înveți să cresc.

Și mă înec în al tău miros
Când mă cuprinzi, iar brațele-ți puternice
Și-mi oferi un zâmbet valoros
Iar inimile ni se transformă în două războinice
Ce luptă pentru o viață veșnică
Într-o lume paralelă
Ce ar putea fi unică și pașnică,
Ascunși sub o umbrelă.

Și mă înec în al tău zâmbet de milioane
Pentru care încă trăiesc,
Cu care-mi colorezi viața în creioane
Și mă faci să nu mă îndoiesc
Că te iubesc.

Promisiune de adio

Alexia Holdiș (IX I)

Mi-ai promis eternitatea,
M-ai făcut să simt infinitul,
Mi-ai distorsionat realitatea,
Nu ne-ai prevenit sfârșitul.

Cu praf de stele te alung,
Ecoul de adio sună prelung.
Și poate într-o viață următoare
Nu lăsăm dragostea la întâmplare.

Acum îți cer doar o secundă
Și fă-o să dureze veșnic,
Să ne pierdem împreună
În al nostru univers tainic.

Când umbra ta de mine se îndepărtează
Inima mea, simultan cu pașii tăi, pulsează.
Lumina din interiorul meu încet se stinge
Și doar tu ești cel care-o mai poate aprinde.

Plăpând

Daria Maria Cosmaru (IX A)

De frică, de spaimă, de teamă tu ia-mă
Du-mă departe, în inimă cheamă
Zboară cu mine și ține-mă strâns
Pieptul tău cald să-l simt în surăs

Trăiesc împreună cu singurul gând
Acel gând ce mă târăște-n mormânt
Îmi sfășie sufletul ce bate plăpând
Gândul că nu te voi mai găsi răsând

Cu sufletu-n lacrimi nu-mi găsesc graiul
Să-ți zic ce mă sfășie și nu-mi curmă traiul
Te aveam în brațe, în inimă, în gând,
credeam c-o să exiști veșnic arzând
Și totuși flacăra ta s-a stins, lăsând-o pe a
mea să ardă într-o închisoare de neatins
Acum gratii mă-nconjoară, frigul mi-e
prieten, negura mi-e frate
Și flacăra mea tot arde...

Dulce suferință

Daria Maria Cosmaru (IX A)

Cuvintele tale mă străpung ușor
O lacrimă de jale, un strop de dor
Oh, ce te aș păstra la mine în suflet
Dar la tine e captivă „alta”, făcându-mă să sufăr
Nu ești al meu și nu vei fi
Cuvinte șterse pe straturi de gri
Ce se sting ușor cum o facem noi,
Rostindu-ți numele în zile cu ploii

Ia-mă de mână și roagă-mă să vin
Cum o făceam eu când eram în purul chin
Să se schimbe foaia,
Să te las eu să suferi încet
Încându-te în amarul și durul tău regret
Dar nu este suficient
Să aștept, să mă usuce gânduri,
să mă chinui să trec prin propriile frânturi

Să mă vindeci e-n zadar,
Să mă frângi ai face-o iar
Mi-e greu să-ți spun ceea ce simt,
Mi-e frică că-ți vei da seama
Că doar eu am căzut în acest abis
Ștergându-mi lacrimile cu năframă.

Lacrimi de ploaie

Alexia Holdiș (IX I)

Afară plouă de vreun ceas
Și simt furtuna adânc în suflet
Deși aș vrea să n-o mai las,
Nu pot, e ca un plânset.

Și îmi spune neîncetat
Să mă las pierdută în ea,
Căci nu am de regretat
Așa voi atinge visarea

Plouă în sincron cu inima mea,
În lumina slabă a felinarelor
Văd prin stropi de ploaie reflexia ta
Iar furtuna numără șirul pierdut al orelor

Ce secrete se ascund în norii grei de ploaie
Când atâta suferință cade în șuvoaie?
Iar în suflet simt răcoarea dulce-amară
A unei ploii interminabile de vară.

Iubire veșnică

Daria Maria Cosmaru (IX A)

Și de-om fi să fim aievea
Te-oi iubi întru apusuri
Dar până voi întâlni vise,
Te-oi păstra întru străfunduri

Și îngerii se-nchină
Când te văd pășind ușor
În gradina cea vestită
A sufletului meu veșnic roditor

Să mă ții în brațe strâns,
Să-mi șoptești mi-ar fi-ndeajuns
Câtă-n lună și în stele
Tu, comoara vieții mele!

Murmur

Roxana Georgiana Cîțu (XI A)

Amintiri din dragoste

Alexia Holdiș (IX I)

Fără să vreau, gândul îmi zboară
La clipele când iubirea ta era o comoară,
Iar noi visam împreună
În timp ce ne țineam de mână.

Tot ce ne-a rămas e-o scumpă amintire
Scrisă în trecut, în pagini cu iubire.
Acum caut răspunsul în fiecare apus
Și în stele căzătoare noi dorințe de pus.

Poate nu a fost timpul potrivit,
O singură privire și ne-am îndrăgostit.
Ne-am agățat de speranțe ireale
Dar eu încă îți simt căldura în razele de soare

Noi am zburat până la lună
Dar subit ne-am prăbușit.
Îmi datorezi fiecare lacrimă,
Fiecare zâmbet nezâmbit...

Am încercat să mă schimb,
Ca toți să mă vadă așa cum nu-s.
Am încercat să mă schimb,
Ca toți să mă credea ce nu sunt.

Am visat că voi pluti pe mare,
Când defapt am ajuns să înot sub soare.
Am sperat că-am să ajung să mut hotare,
Când defapt eram doar o visătoare.

Am avut încredere în mine,
Iar tu mi-ai tăiat aripile,
Și-mi trebuiau doar niște vitamine
Să pot să străbat gropile.

Am visat și-am tot sperat,
Că mă va ajuta cineva,
Totul a venit dintr-un ajutor nesperat
Ce mi-a spus „Altăcândva!”

Am ajuns de neînțeleș,
Fiindcă am iubit în exces.
Am ajuns de neînțeleș,
Fiindcă n-am avut de ales.

Asta sunt și n-ai ce mi face,
O artistă neînțeleasă-n societate
Și oricât ai încerca a mă satisface,
N-o poți face decât prin niște versuri necugetate.

Robinson și marele său vis

Yasmina Burtoiu (IX C)

A fost o dată ca niciodată un regat îndepărtat în care prințul, Robinson, era tare respectat și admirat de toată lumea. Acesta era înalt, avea un păr blond și strălucitor ca soarele, ochii albaștri ca marea, în care te pierdeai numaidecât, un suflet cum rar mai găsești, fiind bun și blând cu toată lumea, dar era și foarte visător, astfel că cea mai mare dorință a sa era să zboare. Însă nimeni nu credea în visul său, luându-l toată lumea în râs, inclusiv tatăl lui, regele Arthur.

Dar chiar și așa, spunându-i-se că nu v-a reuși niciodată și că încercările sale sunt în zadar, prințul nu s-a descurajat niciodată, muncind aproape zilnic la fel și fel de invenții și calcule care l-ar putea ajuta să-și ducă planul la bun sfârșit, de la aripi făcute din cel mai dur lemn și cele mai fine materiale, până la încercări nereușite de mașinărie zburătoare. Muncea cu sârg dar în zadar. Nimic, nimic nu-i reușea.

Într-o seară, în timpul cinei, regele i se adresează fiului său:

- Robinson, știu cât de mult muncești zilnic pentru ideea asta pe care o ai în cap, dar vreau să înțelegi că nu vei reuși niciodată.

- Și de unde știi tu? Poate că voi reuși!

- Poate... dar poate și mai bine ar fi să iei o pauză, măcar o perioadă ca să înțelegi că trebuie să te focusezi și pe altceva, nu numai pe „zburat”.

Supărat și dezamăgit, prințul n-a mai zis nimic, părăsind în cele din urmă încăperea în care plutea o tensiune arzătoare lăsată în urma discuției dintre cei doi și s-a dus în camera lui, însă nu reușea în niciun fel să adoarmă, căci în minte avea numai spusele tatălui său. La un moment dat chiar se gândea dacă nu cumva acesta are dreptate și că toate încercările lui sunt în zadar. Avea atât de multe întrebări cărora nu le putea găsi un răspuns, frustrându-l din ce în ce mai tare.

Dar chiar în acea clipă, când mai avea puțin și renunța la marele său vis, ceva de la fereastră i-a atras atenția.

S-a dat jos din imensul pat cu baldachin și s-a îndreptat spre ferestrele înalte până la tavan unde a văzut, prin geamul de sticlă, un micuț și strălucitor licurici care se învârtea de colo-colo, însă acesta nu l-a băgat în seamă și s-a întors înapoi în pat. Aproape adormise când, peste alte câteva minute, la geam au mai apărut alți doi licurici care păreau și mai agitați, astfel că de data asta Robinson a decis să vadă ce se întâmplă, simțind un fel de chemare din partea acestora.

După puțin timp, tânărul era deja afară, unde i-a observat pe cei trei licurici îndreptându-se spre pădurea din spatele castelului, și a decis să-i urmărească.

Odată ajuns în pădure, singura lui sursă de lumină provenea de la luna care strălucea pașnic pe cer și de la micuțele ființe zburătoare.

Astfel au mers și au tot mers pe o potecă veche și pietroasă înconjurată de brazi tare înalți până când prințul nu-și mai simțea picioarele, dar într-un final au ajuns într-un sat plin de spiriduși care, atunci când l-au văzut pe tânăr, s-au aplecat la picioarele sale în semn de respect. Totul în jur era îmbrăcat în iederă și mușchi de copac, iar căsuțele mici păreau a fi jucăriile unor copii gata-gata să

“I stood like one thunderstruck, or as if I had seen an apparition.”

se joace cu ele. Spiridușii de altfel, erau îmbrăcați în haine de vânătoare, aveau urechi ascuțite și ochi mari și bulbucăți ca ai unui cățeluș.

Îndată ajuns și la capătul potecii, prințul a fost întâmpinat de o femeie spiriduș mai bătrână care i s-a adresat acestuia:

- Dragă Robinson, ne bucurăm că ai ajuns în sfârșit la noi în sat. Te rog, urmează-mă! Iar cei doi au mers până la scorbura unui copac, ceea ce se presupunea a fi casa bătrânei, însă tânărul s-a oprit în loc și s-a întrebat cum v-a putea el încăpea vreodată acolo. Haide, haide! Strigă aceasta la el într-un final. Nu te sfii!

Robinson s-a ghemuit și a intrat în scorbura copacului unde a rămas complet uluit, deoarece era extrem de mult spațiu înăuntru. Aproape că se simțea ca la el acasă, cu excepția decorului de aici. Pereții erau plini de ustensile de bucătărie și poze în miniatura cu familia bătrânei, ghivece pline ochi cu flori și plante se zăreau la tot pasul, iar pe jos era întins un frumos și colorat covor împletit din lână.

- Mă scuzați dar, cine sunteți de ce m-ați adus aici? Întreabă tânărul.

Femeia i-a întins o cană cu ceai acestuia și i-a răspuns:

- Mă numesc Silvia, dar poți să-mi spui doamna Silv, și sunt conducătoarea acestui sat al spiridușilor, după câte ai văzut. Motivul pentru care te-am chemat aici este datorită dorinței tale. Știu cât de mult îți dorești să zbori și cât de mult ai încercat să-i dai de cap acestei idei fără a te da bătut nici măcar o secundă și de aceea eu sunt foarte mândră de tine și vreau să-ți ofer ceva...un dar. Ei bine, fiind spiriduș dețin o putere și o magie cum n-o să mai întâlnești nicăieri altundeva, iar astăzi vreau să-ți dăruiesc ție puterea de a zbura!

Șocat, Robinson nu a mai știut ce să zică, stătea pur și simplu cu gura căscată.

- Ești un prinț tare inimos și curajos, meriți asta din plin, continuă doamna Silv. Apoi se apropie de tânăr, își poziționează mâinile deasupra capului acestuia și ceva magic se întâmplă...

O lumină caldă îmbracă întreaga încăpăre iar prințul începu ușor-ușor să se ridice de la sol. Nu-i venea să creadă, în sfârșit zbura!

- Acum poți să zbori oricând și oriunde vrei fără nicio problemă.

- Vă mulțumesc din toată inima mea! Sunteți binevenită, atât dumneavoastră cât și restul spiridușilor, de acum în colo la palat oricând doriți. Nu știți cât de fericit m-ați făcut!

- Plăcerea este de partea mea, tinere! Dar înainte de a părăsi ținutul nostru, te-aș sfătui să mai rămâi puțin pentru a-ți putea exersa noua abilitate.

Zis și făcut. Astfel că următoarea zi, dis-de-dimineată, cei doi s-au dus pe un câmp unde Robinson a învățat cum să-și canalizeze și să-și controleze noua putere, antrenându-se ore în șir până când s-a simțit îndeajuns de pregătit pentru

a se întoarce acasă unde avea să anunțe tot regatul de marea sa reușită.

La plecare, doamna Silv l-a îmbrățișat pe Robinson și i-a spus:

- Dragul meu, de azi înainte poți să zbori. Trebuie să fii un exemplu pentru supușii tăi atunci când vei ajunge rege. Iar pe cei tineri să-i înveți „zborul”! Robinson înțelese.

Tot drumul înapoi spre palat s-a gândit la cum vor reacționa localnicii, dar mai ales tatăl său. Oare avea să fie mândru de el în sfârșit sau continua cu disprețul lui în legătura cu pasiunea tânărului? Asemenea gânduri nu-i dădeau pace, iar senzația de gol în stomac i s-a intensificat și mai mult în momentul în care a ajuns și a dat nas în nas cu regele.

- Fiule! Pe unde ai umblat? Mi-am făcut atâtea griji!

- Sunt bine, stai liniștit. Îi răspunde Robinson. Însă trebuie să-ți spun ceva important... foarte important!

- Te ascult.

- Ei bine... e o poveste lungă...

Iar așa cei doi au început să se plimbe prin curtea frumosului palat în timp ce Robinson i-a povestit tatălui său tot ce s-a întâmplat. De la cât de tulburat a fost cu o seară în urmă și cum a zărit cei trei licurici la fereastră, până la cum a ajuns să facă cunoștință cu doamna Silv care i-a încredințat magica abilitate.

- Îți pot și demonstra! I-a zis tânărul tatălui său în cele din urmă și s-a înălțat la cer îndeajuns de mult pentru a-l impresiona și a-l lăsa cu gura căscată pe rege.

- Fiule... eu... adică... Se bâlbâia acesta. Nu am cuvinte să-ți spun cât de mândru sunt de tine! În tot acest timp, de când erai mic și ți-a venit pentru prima oară această idee, și până în prezent nu am știu decât să te subestimez și să mă îndoiesc de tine că vei reuși vreodată, iar acum ia te uită! Ai reușit! Te rog să mă ierți pentru toți acești ani în care nu ți-am înțeles cu adevărat visul și în care nu te-am sprijinit și încurajat deloc! Repet, sunt tare mândru de tine!

- Îți mulțumesc mult, tată!

Aceștia s-au luat în brațe, iar vestea referitoare la marea reușită a prințului a ajuns la urechile a sute de oameni, chiar și în alte regate, făcându-l pe acesta și mai cunoscut decât era înainte, întrucât la palat se adunau zilnic turiști, prinți, regi și regine dornici de a-l întâlni pe mărețul Robinson.

Anii au trecut, iar Robinson a devenit noul rege al regatului, și-a întemeiat o familie și a trăit punând în practică îndemnul doamnei Silv, iar magica sa poveste a devenit o lecție de viață pentru toată lumea care a auzit-o, referitoare la cum nu trebuie să renunți niciodată la visurile tale indiferent de ce zic oamenii din jurul tău și de cât de greu pare să le transformi în realitate.

| aventuri livrești |

Books Legacy

Karina Maria Croitoru (IX B)

Cauți o recomandare de carte? Ai vrea să te relaxezi într-o seară ploioasă și nu știi ce carte să alegi?

Răspunsul îl găsești pe pagina de Instagram @books.legacy. Te ținem la curent cu noutățile editoriale, precum și cu recomandări de autori clasici sau moderni.

Scopul nostru este să combinăm pasiune pentru fotografie cu cea pentru lectură.

Dacă te-am convins, te invităm să ne vizitezi contul!

books.legacy

...

books.legacy EN: After many betrayals and disappointments, the outlaw prince and the girl with lightning are forced to work together to save the future of mankind. Love versus principles. the outcome will be surprising for all.

RO: Dupa multe tradari si dezamăgiri, printul proscris si fetita cu fulgerele sunt nevoiti sa lucreze impreuna pentru a salva viitorul omenirii. Dragoste versus principii. Deznodamantul va fi unul surprinzator pentru toti.

books.legacy

...

books.legacy EN: What would you do if the most famous thief in the city asks you to join his team to save a prisoner from the safest jail? But remember "No mourners no funerals".

RO: Ce ai face daca cel mai faimos hoț din oraș ți-ar cere sa faci parte din echipa lui pentru a salva un prizonier din cea mai bine pazita închisoare? Dar amintește-ți "Fara bocitori fara înmormantari".

Voluntariat – implicare și împlinire –

Karina Maria Croitoru (IX B)

Colegiul nostru se poate mândri cu o activitate demnă de tot respectul – implicarea activă și crescândă a elevilor noștri în acțiuni de voluntariat, desfășurate de organizații non-guvernamentale care activează în diverse domenii. Fie că vorbim despre asistența socială, promovarea drepturilor copiilor, susținerea emoțională a adolescenților sau protejarea și conservarea mediului înconjurător, gradul de interes crește cu fiecare an.

Profesorii îndrumători din cadrul colegiului, pe de-o parte îi încurajează pe elevi în a se implica, pentru o bună dezvoltare personală și profesională, în problemele comunității, iar pe de altă parte, organizează activități extrașcolare precum cluburile de teatru, de dezbateri, clubul de robotica, de fotografie sau chiar cel de lectură.

Voluntariatul atrage un număr cât mai mare de tineri care înțeleg beneficiile unei astfel de implicări: dezvoltarea atât pe plan personal și profesional, cât și pe plan cultural, perfecționarea unei limbi străine, cultivarea unor talente și chiar descoperirea altor pasiuni ce le pot influența acestora viitorul.

Cu toții cunoaștem celebra întrebare „Ce vrei să te faci când o să crești mare?”. Ei bine, voluntariatul poate reprezenta o oportunitate de a îți întrevade o viitoare profesie pe care vei alege să o urmezi mai târziu.

Pentru a fi un bun voluntar, dedicat și silitor, ai nevoie de dăruire, empatie și altruism, calități pe care le poți dezvolta la un nivel superior participând la astfel de acțiuni.

Am avut ocazia de a cunoaște oameni minunați prin intermediul actelor de voluntariat, legând prietenii și relații care pot dura o viață. Așadar, am hotărât să îi întreb pe câțiva dintre colegii și prietenii mei ce înseamnă pentru ele voluntariatul.

Voluntariatul, pentru mine, reprezintă un mijloc de formare și dezvoltare personală, de cunoaștere a unor noi persoane și de ajutorare a comunității. Prin intermediul activităților de voluntariat am reușit să îmi depășesc mai multe frici, printre care cea de vorbit în public, lucru care la momentul actual mă ajută chiar și în viața de zi cu zi. Anumite calități și cunoștințe dobândite în timpul acestor tipuri de activități mă vor ajuta foarte mult și pe viitor, spre exemplu dezvoltarea unui caracter persuasiv și a unui spirit de echipă puternic. – **Florescu Bianca Maria, clasa a IX-a E, voluntar Salvați Copiii**

Activitatea mea de voluntar nu este una veche, dar e vastă. Într-un an mi-a oferit atât prietenii, cât și o grămadă de amintiri. Am încercat de multe ori diverse voluntariate, câteodată am renunțat, dar ONG-ul meu preferat rămâne,

totuși, LEO EXCELION. M-a ajutat în dezvoltarea mea personală, m-a făcut să vreau să ajut și oamenii din jurul meu. Încurajez voluntariatul, dar nu suprasolicitarea, așa cum făceam eu. În opinia mea, voluntariatul trebuie să fie un lucru care te relaxează, nu o obligație. – **Cojoacă Miruna Ioana, clasa a IX-a B, voluntar Leo Excelion**

Voluntariatul nu este pentru oricine. Este pentru cei care sunt dispuși să-și dea o oră sau două din timpul liber pentru un scop nobil. Este pentru oamenii care nu se opresc numai la a visa, și fac pasul necesar pentru a îndeplini acele visuri. Cei care vor să dea înapoi ceva lumii din care fac parte. Toate acestea m-au motivat să încep să fiu voluntar în clubul Interact Craiova și în Crucea Roșie Română, începând cu clasa a 9-a. Au trecut doar câteva luni, dar simt că ceva s-a schimbat în viața mea, am evoluat mult și voi mai evolua. La început nu e ușor, simți poate ca locul tău nu este acolo, dar cu timpul toată munca îți oferă o satisfacție pe care rar o vei întâlni din nou! Te întâlnești cu oameni care văd lucrurile ca tine și care îți pot deveni prieteni pe viață!

Dacă eu am putut, de ce nu ai putea și tu? Încrederea în tine este cea mai importantă, asta te va determina să iei decizia de a începe să te îmbunătățești pe tine și pe cei din jur!

Până la urmă, ce mai aștepti? Viitorul este în mâinile noastre! – **Cioroianu Adelina, clasa a IX-a H, voluntar Crucea Roșie și Interact Craiova**

Pentru mine, robotica a reprezentat o oportunitate de a-mi extinde orizonturile și de a ieși din zona mea de confort. Prin intermediul roboticii am putut câpăta cunoștințe din mai multe ramuri ale lumii STEM.

Aproape în fiecare an, echipa RaSky organizează recrutări, prin care îi invită pe elevii liceului nostru să facă parte din echipa noastră. Pentru a deveni membru al echipei, primul pas este să fii voluntar. Voluntarii sunt aproape la fel de importanți ca membrii oficiali, urmând să fie viitorul echipei noastre. – **Jianu Ștefan, clasa a IX-a B, voluntar clubul de robotica RaSky**

În același timp, prin munca de voluntariat tinerii înapoiază comunității ceea ce au primit, aducând o contribuție reală societății din care fac parte, oferind astfel un ajutor celor care au nevoie.

Așadar, să fii voluntar înseamnă să ai puterea de a-ți dedica cunoștințele și timpul unei cauze pe care crezi că o poți influența în bine, înseamnă să întâmpini provocări, dar să găsești puterea de a le face față, iar la sfârșitul zilei să simți un imens sentiment de împlinire sufletească.

Muzica în viața adolescenților

Bianca Florescu
(IX E)

Muzica este o lege morală. Ea dă suflet universului, aripi gândirii, avânt închipuirii, farmec tinereții, viață și veselie tuturor lucrurilor. Ea este esența ordinii, înălțând sufletul către tot ce este bun, drept și frumos. – Platon

Adolescența este o perioadă de creștere și schimbare explozivă. Este obositoare, adesea înfricoșătoare, și reprezintă o etapă de emoție și confuzie maximă. Muzica este una dintre cele mai importante arte din lume, având capacitatea de a ne conecta cu propriile emoții și de a ne influența starea de spirit. În special pentru tineri, lumea muzicală poate fi un instrument

puternic de exprimare a identității, a sentimentelor și a dorințelor noastre.

Un element substanțial al perioadei de adolescență este reprezentat de nevoia de apartenență, iar muzica ne poate oferi sentimentul care ne lipsește pentru a satisface această necesitate. Tinerii se pot simți adesea izolați sau marginalizați în societate, caracteristică specifică acestei perioade din viața unei persoane, iar muzica ne poate oferi o cale de a ne conecta cu oameni care împărtășesc aceleași interese ca noi. Această conexiune poate fi deosebit de valoroasă în situații în care adolescenții se confruntă cu anumite probleme emoționale sau mentale. Așa cum a spus Emil Cioran: „De n-am fi avut suflet, ni l-ar fi creat muzica.” De asemenea, muzica poate reprezenta și o sursă de modele și de influențe pozitive pentru tineri, atât din punct de vedere al valorilor, cât și din punct de vedere al comportamentului. Sentimentul de „comunitate” despre care vorbeam este cel mai ușor observabil când este vorba despre artiști cunoscuți la nivel internațional, cum ar fi Taylor Swift, Harry Styles, trupele K-pop sau chiar artiști care nu mai sunt printre noi, spre exemplu Michael Jackson, David Bowie, Freddie Mercury sau Elvis Presley.

Acest tip de artă poate să constituie și o cale de exprimare a creativității și a individualității. Mulți adolescenți își găsesc pasiunea pentru muzică prin explorarea diferitelor stiluri,

instrumente și genuri muzicale. Oamenii se deosebesc adesea prin preferințe, iar în cazul muzicii acest lucru nu diferă. Diversitatea stilurilor muzicale ascultate de generația actuală ne confirmă acest lucru, adolescenții ascultând atât rock, pop, hip-hop, dar și muzică clasică sau ușoară. În această perioadă, tinerii trec prin schimbări majore în viața lor și deseori simt o gamă largă de emoții intense, iar muzica poate oferi o modalitate de exteriorizare a acestor procese și probleme interne, sentimentele induse în majoritatea timpului de către muzică, care, la bază, este o formă de divertisment, fiind cele de relaxare și de liniște interioară. În acest fel, muzica este o formă de autodescoperire și de dezvoltare a abilităților personale. Aceasta dezvoltare poate fi benefică nu numai pentru viitorul nostru în muzică, ci și pentru dezvoltarea personală generală.

În plus, muzica poate fi o parte vitală în ceea ce privește învățarea și dezvoltarea unui tânăr. Cercetările ne arată că muzica poate îmbunătăți abilitățile cognitive, cum ar fi memoria sau capacitatea de a rezolva probleme matematice. Acest lucru este cu atât mai important când este vorba de perioada adolescenței, întrucât acum este timpul în care creierul uman poate acumula cea mai mare cantitate de informație, iar astfel, prin intermediul muzicii, tinerii își pot dezvolta anumite capacități care îi vor ajuta pe tot parcursul vieții. Este esențial ca în această etapă din viață să ne dorim să ne dezvoltăm cât mai mult pe toate planurile, iar cu ajutorul muzicii nu ne amplificăm doar partea creativă, dar și celelalte componente valoroase care ne vor fi de folos nu numai acum, ci și în viitor.

În concluzie, muzica are o importanță semnificativă în viața adolescenților, deoarece ea oferă oportunități de dezvoltare personală și socială, de evoluție creativă și de învățare cognitivă.

Roberta Adriana Marinica (X B)

Binele și cunoașterea

În filosofia antică occidentală dar și în creștinism, afirmă **J.B. Schneewind**, problematica binelui suprem a reprezentat centrul preocupărilor morale, sursamoralității fiind o autoritate exterioară omului (divinitatea, legea cetății). Gândirea morală a fost dominată de heteronomie până în epoca modernă, când s-a produs treptat trecerea la o etică autonomă, în care sursa moralității nu mai este căutată în afara, ci în însăși natura umană.

Montaigne afirmă în secolul al XVI-lea că principiile morale antice și standardele creștine nu pot fi respectate de cei mai mulți oameni, așa încât normele ce trebuie să fie respectate sunt legile statului' fiecare individ uman fiind capabil să-și găsească un mod de viață dictat de propria natură.

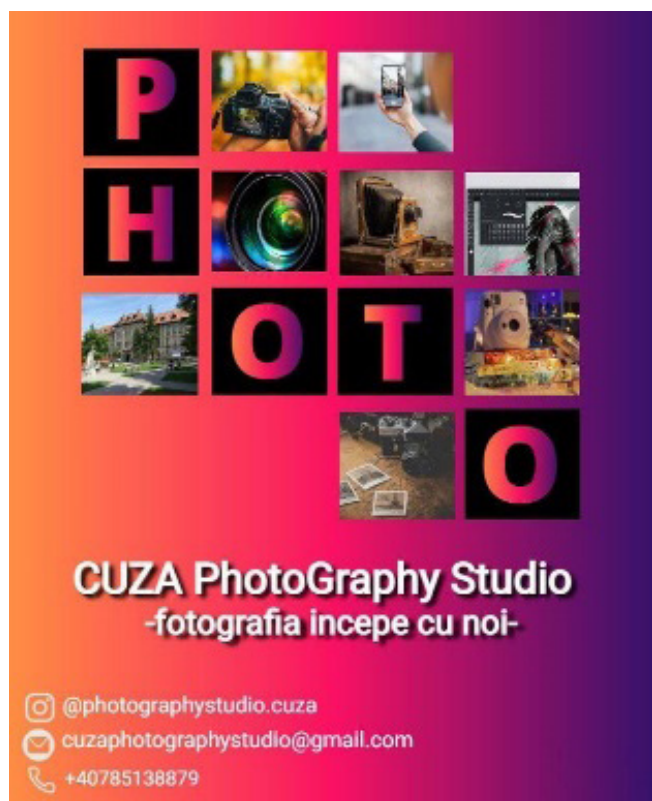
Prin teoria dreptului natural, începând cu **Hugo Grotius**, se susține că oamenii înzestrați cu drepturi dobândite prin naștere indiferent de poziția lor în comunitate, sunt capabili să-și conducă singuri viața.

În același sens, în general, filosofi secolului al XVII-lea deși credeau că oameni sunt capabili să-și făurească singuri guvernarea, aceștia nu pot ști singuri care sunt cerințele morale, trebuind să le fie impuse prin legi. Secolului al XVIII-lea i-au fost în schimb caracteristice dezbaterile cu privire la sursa convingerilor morale (fie sentimentul că rațiunea), dezbateri care au implicat și problema autonomiei ființei umane. În viziunea lui **David Hume**, filosof scoțian, dorința oamenilor de a respecta regulile morale izvorăște din sentimente, se dezvoltă în mod natural pe baza compasiunii față de semenii. **Immanuel Kant** consideră în schimb că morală își are sursa în rațiunea umană și constă în datorii absolute ce trebuie respectate în orice situație. Legea morală ne impune să acționăm în același fel în care am accepta că toți ceilalți să acționeze.

În secolul al XIX-lea au fost continuate eforturile de a explica autonomia moralei dar și de a stabili primatul comunității asupra individului.

Photography Studio Cuza

Pornind de la pasiunea care ne leaga pentru fotografie, ne-am hotărât să înființăm anul acesta clubul Photography Studio Cuza, pentru a îi încuraja și pe restul tinerilor elevi ai colegiului nostru, pasionați de fotografie, să ni se alăture.

Deși suntem abia la început de drum, eu împreună cu colegii mei, Cojoacă Miruna Ioana și Jianu Ștefan, sub îndrumarea doamnei profesor coordonator Marinela Calangiu, ne străduim să facem cursurile cât mai interesante și cu multe aplicații practice.

În acest sens, am organizat un grup de tineri interesați în arta fotografiei, având de asemenea și cate un invitat special la întâlnirile pe care le susținem, acestea având loc în colegiului nostru, dar și în diverse locații precum Parcul „Nicolae Romanescu”, Grădina Botanică sau diverse alte zone istorice și turistice din orasul nostru.

La finalul fiecărei întâlniri, alegem împreună o temă pe care să o explorăm prin fotografie, împărtășind-o cu restul colegilor data viitoare. Dorim să ne perfecționăm împreună, de la o sedință la alta, astfel încât să ajungem la rezultatul mult așteptat.

De asemenea, ne propunem să fim prezenți la activitățile desfășurate în cadrul școlii, asigurându-ne că momentele speciale vor fi immortalizate.

Prin urmare, dacă vei alege să faci parte din clubul nostru, te asigurăm că vei petrece momente minunate, vei lega prietenii, îți vei dezvolta creativitatea și imaginația.

În aceste timpuri în care suntem din ce în ce mai absorbiți de ecranele telefoanelor, o astfel de escapadă în natură ne ajută să privim lumea din alt unghi, să observăm mai mult ceea ce ne înconjoară, focusându-ne pe detalii pe care altfel nu le-am observa. Consider că este o modalitate de a îți elibera mintea de grijile cotidiene și de a te relaxa, exprimându-ți creativitatea în cele mai neașteptate moduri.

„M-am inscris în acest club pentru că mi s-a părut o idee inedită. Sunt o persoană sensibilă, creativă, am înclinații artistice pe care vreau să mi le dezvolt și în această direcție. Îmi plac foarte mult întâlnirile și oamenii pe

care i-am cunoscut aici, provocându-mă să ies din zona mea de confort.” - Brebu Damaris

Dacă v-am trezit interesul, vă invit să vă alăturați clubului nostru, suntem o echipă entuziastă care vă așteaptă cu brațele deschise. Ne puteți găsi și pe Instagram, la contul **photographystudio.cuza**.

Portofoliu de fotografii ale clubului:

David Nicolae, X H

Karina-Maria Croitoru, IX B

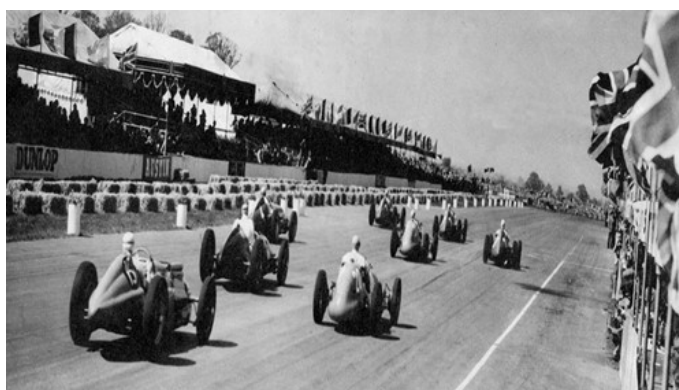
Mihai Belu, X G

Concurând spre viitor

Formula 1 datează încă de la începutul anului 1950, iar până în prezent, acest sport cu motor a devenit o pasiune pentru o mulțime de tineri și adulți. De-a lungul anilor, a reușit să se dezvolte și să își creeze noi limite, care mai apoi aveau să fie atinse, sau chiar depășite de piloții talentați, din noua generație.

Totul începea acum mult timp, cu primul campion mondial din istorie-Giuseppe Farina. Totuși, un total de 33 de piloți diferiți aveau să-l urmeze pe acesta la titlu, astfel, fiecare dintre ei scriind istorie.

Primul start al unei curse-Silverstone, 1950

Din mașinile subdezvoltate care nu puteau atinge mai mult de 290 km/h, cu timpul, mecanicii și inginerii ce aveau cunoștințe în domeniu, au reușit, până în prezent, să creeze monoposturi cu un design mult mai evoluat, fabulos, cu motoare mult mai eficiente, în cele din urmă, rezultând mașini de curse mult mai rapide și mai sigure. (max atins-372 km/h)

De asemenea, întotdeauna siguranța pilotului a fost pe primul loc pentru toți cei implicați în Formula 1, astfel adăugându-se elemente noi ce asigură protecția pilotului.

Un bun exemplu ce dovedește importanța acestui subiect este adăugarea elementului Halo la începutul sezonului din 2018, ce protejează capul pilotului. El a fost adăugat din pricina accidentului mortal al lui Jules Bianchi din 2017, pe circuitul din Suzuka, Japonia.

Însă de-a lungul timpului, mai mulți tineri și

adolescenți au părut să fie mai interesați de acest sport și au dezvoltat o pasiune uimitoare, pe care au să o dăruiască mai departe în familie. Dorind să experimenteze ceva nou, ei vor fi atrași de senzațiile extreme din timpul unei curse, dorința de câștig a unor piloți și, în special de faptul că, în ciuda competiției dintre piloți, ei nu uita să arate omenie și respect reciproc. Formula 1 este un sport ce implica persoane mature, astfel, transformându-te direct sau indirect într-o persoană cu o mentalitate mult mai dezvoltată, o persoană mai calculată, mai calmă, mai răbdătoare, astfel putând gestiona mai bine orice fel de situație. De asemenea, ei sunt atrași și de noile talente ale sportului-piloții tineri cu multă pasiune și cu viitor strălucit în față. Ei le pot fi modele în viață și îi pot ajuta indirect să se descurce în momentele mai dificile ale vieții. Așadar, tinerii găsesc un loc de pace în acest sport, însă în același timp, unul extrem și plin de adrenalină. Implicându-se cât mai mulți adolescenți din noua generație în acest sport, putem spune că și pe viitor, Formula 1 va fi un sport mult mai cunoscut și îndrăgit de fiecare dintre noi.

Noile mașini au avut o evoluție uimitoare, așadar oamenii considerându-le adevărate piese de artă, unii dintre ei chiar investind în a deține un monopost real în propria locuință. Designul lor a fost creat pentru ca pilotul să se poată adapta cât mai repede la condițiile dinăuntru mașinii, dar și pentru

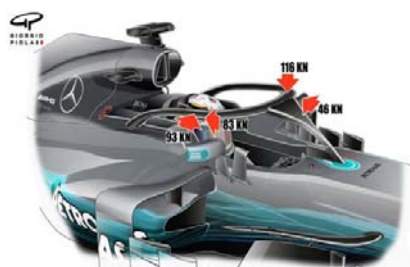
Monza - 2019, unde Leclerc câștiga GP Italiei, cursa de casa a echipei Ferrari

a putea fi mult mai competitivă decât cele din trecut.

În cele din urmă, în imaginea alăturată este prezent campionul mondial Max Verstappen, singurul din ultimii 2 ani, care la numai 25 de ani a reușit să scrie istorie și să bată recorduri mondiale, ce păreau imposibil de depășit. Este un model pentru fanii Formulei 1, fiind o persoană competitivă, ce mereu își dorește să fie pe primul loc, însă niciodată uitând ce înseamnă să fie om sau să arate respect și compasiune față de ceilalți.

De asemenea, Charles Leclerc face parte din noua generație cu mult talent, ce are să îi inspire pe tinerii noștri. Chiar dacă nu deține niciun titlu mondial în palmares, el este deja un erou al fanilor echipei Ferrari, și un talent deosebit cu o sete de victorie incredibilă.

Astfel, putem fi siguri că, prin privitul curselor de F1 și prin înțelegerea acestora, tinerii noștri vor crește cu o gândire mult mai dezvoltată, mai aparte, ce mai apoi, în viitor, au să beneficieze de anumite calități, pe care nu toată lumea le poate stăpâni.

Eu, la 2 ani, într-un monopost de formula 1

Barcelona - culoare și dinamism

Karina Maria Croitoru (IX B)

Ingrid Oana Matei (IX B)

El ar fi numit orașul Barcino după numele familiei lui, familia Barca de Cartagina.

Barcelona este orașul care respiră artă. Se reflectă în clădiri, pe străzi, în minunatele galerii de artă. Arhitectura unică a Barcelonei este centrată pe lucrările talentului artist local, Antoni Gaudí. Catedrala Sagrada Familia, principala atracție turistică a Barcelonei, a fost construită din donații, începând cu anul 1882 și nu a fost încă finalizată. Construirea sa a durat deja mai mult decât piramidele egiptene.

Rămânând în zona artistică, minunata metropolă este legată și de numele celebrului pictor Pablo Picasso, deoarece, deși s-a născut la Malaga, aici, în Barcelona, s-a format ca artist. A studiat la School of Fine Arts, iar în muzeul din Born se află peste 4,000 de lucrări semnate de el.

În calitate de turist, nu poți rata o plimbare pe celebra Las Ramblas, care se întinde pe 1,2 km și este, în realitate, alcătuită din cinci străzi, care

Barcelona, orașul lui Gaudí, Picasso, Miró sau Dalí te surprinde și te fascinează de la primii pași.

Fie că ești iubitor de istorie, artă și arhitectură, fie că vrei să îți petreci ziua la soare, pe plaja La Barceloneta, iar într-o jumătate de oră să fii la munte, în Andorra, fii sigur că ai ajuns în locul potrivit.

Aici, trecutul se îmbină cu modernul într-un mod nemaîntâlnit, catedralele antice sau centre comerciale moderne, case construite cu o sută de ani în urmă, cu stil arhitectural uimitor, se completează cu reședințe moderne.

Însă, categoric, sunt și lucruri pe care nu le afli la prima vedere, curiozități care te vor uimi și încânta, în același timp.

Probabil nu știai că Barcelona este un oraș mai vechi decât Roma. Ruinele sale datează încă din anul 5000 î.Hr, dar nu se cunosc cu exactitate detalii legate de întemeierea lui. Există două legende: prima îl are în centru pe personajul mitologic Hercule, iar a doua spune că orașul a fost construit în secolul al III-lea î.Hr. de către Hamilcar Barca, tatăl celebrului general cartaginez Hannibal.

s-au alăturat pentru a forma acest bulevard: Rambla de Canaletes, Rambla dels Estudis, Rambla de Sant Josep (sau de les Flors), Rambla dels Caputxins și Rambla de Santa Mònica. Punctul de pornire este din Plaça Catalunya și se încheie la statuia lui Cristofor Columb, de la malul mării.

Celebrul navigator a debarcat la Barcelona după descoperirea Americii, Lumea Nouă, pentru a-și face cunoscute rezultatele călătoriei sale către monarhi. În interiorul statuii, există un lift care te duce până la puntea de observație.

Totodată, călătoria nu ar fi completă fără experiența gastronomică unică. Spania a devenit în ultima perioadă, poate mai mult decât oricând, o destinație gastronomică. Există nu mai puțin de 20 de restaurante cu stele Michelin în Barcelona, meniul bazându-se în

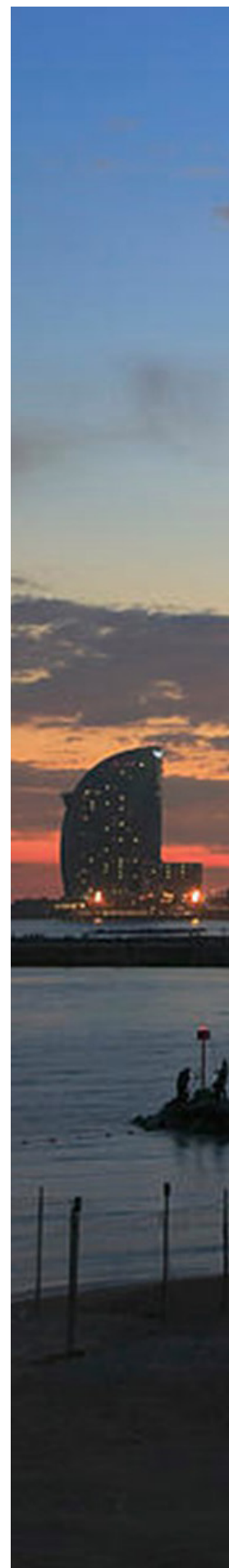
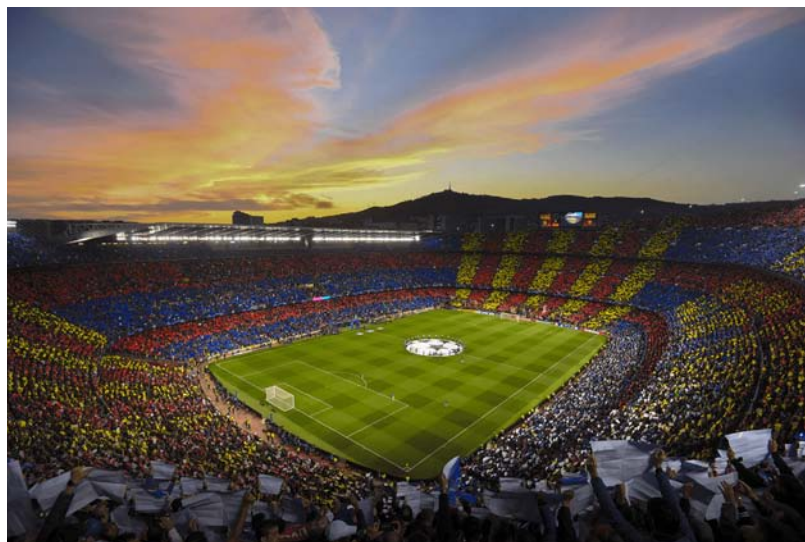
principal pe diferite feluri de pește și fructe de mare proaspete.

Și pentru că această metropolă îndeplinește toate cerințele și preferințele trebuie menționat că, pentru iubitorii de sport, găzduiește unul dintre faimoasele cluburi de fotbal din lume, așa că nu e de mirare că fotbalul este incredibil de popular în Barcelona. FC Barcelona, sau așa cum o știe cam toată lumea, Barça, a avut în echipă fotbaliști celebri ca Hagi, Popescu, Guardiola, Xavi sau Messi, Camp Nou

fiind cel mai mare stadion din Europa, cu o capacitate de aproape 100,000 de locuri.

Nu putem încheia fără să punctăm că orașul este primitiv și cosmopolit, sunt peste 300,000 de străini care locuiesc aici, din peste 170 de țări, ceea ce conferă orașului culoare și dinamism, aceste comunități fiind prietenoase și foarte active. Totodată, Barcelona este unul dintre cele mai accesibile orașe pentru turiști, unde poți îmbina distracția cu explorarea istorică, artistică și culinară.

Promitem că această fascinantă metropolă se va ridica la măsura așteptărilor!

lași – o călătorie surprinzătoare

Miruna Cojoacă (IX B)

Mi-am dorit foarte mult să am ocazia să vizitez Moldova, mai ales inima regiunii, Iași, loc încărcat de istorie și farmec, făcând parte din topul celor mai frumoase orașe turistice din România.

Astfel, am fost foarte încântată de oportunitatea de a participa la Model United Nations, cunoscut drept MUN, o simulare educațională în care elevii și studenții învață despre diplomatie, relații internaționale și Națiunile Unite. La o conferință MUN, studenții lucrează ca reprezentanți ai unei țări, organizații sau persoane și trebuie să rezolve o problemă cu alți delegați din întreaga lume.

Am pornit într-o călătorie alături de alte trei persoane cunoscute recent, deși știam că drumul va fi lung și obositor, dar încredătoare că va merita efortul cu prisosință.

Aventura noastră a început cu peripeții, descoperind că, obosiți fiind, după paisprezece ore de drum, am ajuns la destinație, în gara Iași, iar una dintre colege a coborât cu un bagaj greșit, care nu îi aparținea.

Într-un final, am ajuns la hotel. Priveliștea era încântătoare, acesta se afla chiar lângă Palatul Culturii, unul dintre simbolurile Moldovei, care, în momentul de față, este un muzeu cu secții de știință, istorie și artă, conceput în spiritul palatelor comunale din Europa de Vest, este o îmbinare fericită a mai multor stiluri arhitecturale: neogotic, romantic și neobaroc.

Ne-am petrecut mare parte din noapte la ferestrele camerei de hotel, dorind să immortalizăm farmecul peisajului prin fotografii, uitând complet că urmau câteva zile cu program destul de încărcat.

În ceea ce privește conferințele derulate în primele două zile, acestea au fost interesante, iar participarea noastră, încununată de succes. Având însă programul încărcat, nu am reușit să continui descoperirea orașului, dar am participat, fără nicio planificare la un concert ad-hoc. Astfel am

punctele de atracții ale orașului, astfel ca Parcul Copou și Teiul lui Eminescu, acesta fiind cel mai vechi parc din Iași, situat pe dealul Copoului, precum și Palatul Universitar, unde se află Sala Pașilor Pierduți, denumită astfel datorită efectului sonor pe care îl creează. În această sală se găsesc 19 picturi murale ale lui Sabin Bălașa.

Întorcându-ne spre casă obosiți, parcurgând drumul lung și aglomerat, împreună cu noi prieteni, voluntari din Alba-Iulia, dar cu o experiență acumulată și cu dor de casă, locul unde ne permitem cu adevărat să folosim perfectul simplu.

A fost, de departe, una din amintirile pe care o să le povestesc cu drag, Iași rămânând printre locurile care merită vizitate măcar o dată în viață.

descoperit că Iași este un oraș în care, cu siguranță, nu ai cum să te plictisești, fie zi sau noapte, datorită restaurantelor sau cluburilor, luând la pas străduțele încărcate de istorie și farmec.

A treia zi am reușit să vizitez serele Grădinii Botanice, una dintre cele mai frumoase din țară, explorând fotografic aspecte ascunse vederii, pline de culoare și farmec. Primăvara aici este o mini Olanda, zeci de mii de specii de lalele și multe alte plante cu miros îmbietor colorează întreaga curte a grădinii. Serele sunt spectaculoase, sunt foarte mari și găzduiesc un număr impresionant de specii de flori.

Mi-am dorit foarte mult să pot descoperi, de asemenea, Bojdeuca lui Ion Creangă, prima casă memorială din țară, însă aceasta se afla în renovare. În peste un secol de existență, Bojdeuca a trecut prin mai multe restaurări și renovări. Aflasem că aceasta este cel mai vizitat muzeu din Iași, cu circa 100.000 de vizitatori anual, fiind o oglindă autentică a valorilor specifice românești. Ni s-a povestit însă, ca în anul 1990, în fața Bojdeucii a fost instalată statuia lui Ion Creangă, realizată de studenții Academiei de Arte Plastice.

Aventura noastră s-a încheiat după patru zile pline, în care am participat la evenimentele organizate și am mai descoperit câteva din

| lingua universalis |

Whispered prayers

Daria Negrea (IX C)

Is it my fault again?
When I leave only stains behind
which seem to be repeating again?
I always disappear like that, immediately...
Was it to be expected?

Now, I'm going to leave everything behind
when the road of life describes a curve
I'll leave you wondering, won't I?

In my mind, a bright idea,
which was destined to be
to an innocent human who has never left

Are you still desperately waiting
for a sign from my heart?
From my speechless heart,
which speaks without words.

Ce printemps

Maria Ionilete-Vladu
(IX C)

Un jour ensoleillée de mars,
La brise coulant dans mes cheveux,
Le souvenir passé du printemps réapparaît,
Le sentiment de mélancolie m'engloutit.

Les pétales de cerisier flottent
Dans l'air frais du printemps.
La sève de la nature coule entre mes doigts
Et je me souviens que tu me manque.

Je te reverrai ce printemps...?

Impromptu

Ioana Drighiciu (IX C)

La chaleur est faible,
Mais l'esprit n'est pas perdu.
Si tu veux voir l'étoile,
Reste ici avec moi.

Tout seule dans le monde,
Tu as l'âme d'une rêveuse,
L'amour de la Lune
Et le sourire de mon cœur...

Meine Liebe – nur für dich

Ana-Maria-Antonia
Florea (IX I)

Das Licht meiner Augen
Du warst immer hier.
Im Dunkeln konnte ich sagen
"Meine Mutti ist mit mir".

Auch wenn ich dir die Welt
Als Geschenk geben möchte,
Wird sie nicht genug für so eine Heldin,
Die sich um mich kümmerte.

Wer braucht einen Grund
Um dich zu lieben und
Etwas zu finden – Eine Methode
Mit dir zu sein, bis zum Tode!

Ich schätze dich viel ein
Darum möchte ich sein
Immer ruhiger, immer braver
Ach, wir werden beide älter...

Bitte, Mutti, bekomme mein Herz!
Und wie an jedem 8. März,
Küsse ich deine Hände.
Liebe dich bis zum Ende!

A Gift for Mother

Alexandru Costi (XII B)

Oh, dear mother, how have you been? Have you slept well? Have you eaten anything?

These are the questions you have asked me at the end of every day, when it is just the two of us at the same table in the brightly lit kitchen.

And yet I never remembered that room as being lit, I always see it in my head like we barely were able to see each other in a room only lit by a fleeting candle, for I could never look you in the face, and, how could I?

A face so loving, so pure and always happy, yet scarred with the troubles and battles of life, showing themselves in the shape of wrinkles and swollen eyes.

A face that despite its pain, you tell me that „It will all be ok!”

When I look at you, I still feel like I am small, like I still don't need to worry, life's hardships were never coming, even though they are right at the door. And yet, you smile.

A smile I just wish I will also gain, when I find myself giving advice to my children after a long day, advice that you yourself once gave.

And now the 8th of March comes up again, and I am left wondering what you should get.

A mountain of gold, the best doctor in the world, an army of people to do all your work.

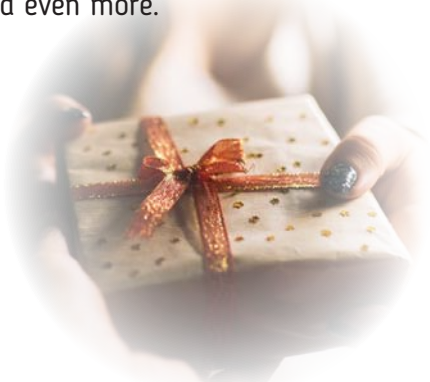
The truth of this world, a whisper from the next, and yet I can only give flowers picked from a hill's crest.

Oh, how I hate myself that I cannot give more, that I cannot repay you for it all.

And I hate more that you will smile and say to me: „You didn't need to do this; how could I want anything more?”

It hurts you telling me I am a gift enough, because I know I could do more!

It hurts me that you don't realize you deserve the world, and even more.

Little Women - Film Review

Bianca Florescu (IX E)

„Little Women” (2019) is a timeless tale that has been adapted many times over the years, but Greta Gerwig's version stands out as one of the most authentic and emotionally resonant. It is a film that captures the essence of Louisa May Alcott's classic novel and brings it to life with stunning visuals, strong performances, and a fresh perspective.

At the center of the story are the four March sisters: Jo, Meg, Beth, and Amy. They live in Concord, Massachusetts, during the Civil War, and their father is away fighting for the Union Army. The sisters are close, but each has her own distinct personality and dreams for the future.

Meg is the eldest of the March sisters. She is beautiful, kind, and responsible. She loves music and wants to be a great pianist. She also dreams of a life of luxury and romance, but she eventually learns

to appreciate the simple things in life. Jo is the second oldest sister and the protagonist of the story. She is independent, she dreams of becoming a great writer and struggles to balance her ambition with her responsibilities to her family. Beth is the third March sister and is the quiet, gentle, and sensitive one. She is the peacemaker of the family and enjoys playing the piano. Beth has a great love for music and a kind heart, but her fragile health puts her life in danger. Amy is the youngest sister and is initially portrayed as vain, selfish, and materialistic. However, she grows up to become a talented artist and a more mature person. She is also the most outgoing of the sisters and enjoys socializing and making new friends.

The film follows the sisters over several years as they face the challenges and joys of growing up. There are heartwarming moments of sisterhood, like when the sisters put on plays and spend time together at their family home, known as "Orchard House." But there are also struggles, such as Beth's battle with scarlet fever and Jo's attempts to get her writing published.

One of the most compelling aspects of "Little Women" is its exploration of gender roles

and societal expectations. The film portrays the limitations placed on women in the 19th century and how the March sisters, particularly Jo, push against those limitations. Jo's struggle to be taken seriously as a writer and her decision to reject traditional gender roles by remaining unmarried are especially poignant.

The film also explores the themes of love, loss, and the passage of time. Jo's relationship with Laurie, the boy next door who is in love with her, is both complicated and moving. And the film's exploration of the March sisters' relationships with their parents, especially their mother, is heart-wrenching.

Overall, "Little Women" is a powerful and touching film that captures the spirit of the beloved novel. With its strong performances, stunning visuals, and exploration of important themes, it is a film that will resonate with audiences for years to come.

The Walls Around Me

David Dinu (XII B)
Daria Onișa (XII B)

When I first became aware of the existence of a wall, I was fascinated, or at least that's what the pencil and Play-Doh marks on it showed me. My hobby was to tear the wallpaper off it and turn it into my infinite canvas. I was meant to change things, but I was too young to understand it.

I lived alongside many walls. I dirtied them, cleaned them, caressed them, and they supported me. Walls can't talk, yet I could hear them. Ironical, isn't it? The walls were my imaginary friends.

Then I moved, getting to know the other walls.

With one wall, I had my first kiss, and with another, I gave my first angry punch. Whenever I was scared, I would hide behind a wall. It was like it was holding me in its arms, trying to block my ears, so I wouldn't hear how the kitchen wall held on to all the deceit happening there. I had old walls that had gone through so many renovations. My walls weren't soundproof. I could hear everything in the background, as I was trying to concentrate on the story told by the wall that was embracing me. The walls of my house were my guardians, and I was the princess of a castle.

I had to leave those walls, returning to the small walls that formed a tiny room. A studio apartment. I returned to the walls I was first aware of. They were still drawn on, punctured, and still carried my childhood through them.

While the walls of my childhood were waiting for me, I traveled among many other walls. The walls of my school, a mistress' walls, my uncle's walls, the courthouse's walls. They all knew something about me, they were watching me closely.

After my infected studio's walls were given a host, a woman who was determined to find reasons to take me away from my mother (a metaphorical wall that could no longer even hold onto the foundation of the house), they told me to leave. And I left.

That's when I moved in with my grandparents.

I knew I couldn't go back to those walls. They didn't want me anymore, and I didn't want them either. The walls of my childhood were stained not only with paint and playdough but also with bad memories, broken shards, the smell of food, screams, men who shouldn't have existed in my life, and the smell of mold. They were no longer my walls; they were the walls of my past.

Unfortunately, I had to go back.

When I entered the house, the walls were white, without traces, as if they were new walls; but they knew everything about the place and the place I was

in. How could I forget this? HOW IS IT THAT THE WALL I PAINTED A LANDSCAPE ON, THE ONE WITH A TREE DOES NOT EXIST ANYMORE? That tree, which was on a field of flowers, who represented my childhood was the last sign that I was there, that I was the child who was moved from boxes made out of walls to other boxes made out of walls. It was like a historical monument, like a scratch in a cave. It was my cave. And I signed it...

Ironically, the wall I signed came back to look at me in the new form I presented myself.

Now it's a white wall that hides the truth, but so do I.

Wanderlust

Mario-Vlad Șerban
 (X H)

Das Leben kann eine Reise sein,
 Man benötigt nur die Wanderlust.
 Man schafft es auch immer allein,
 Man durchwandert mit seiner Vernunft,
 Wo immer sie ihn führen wird.
 Das bedeutet nicht, dass man sich verliebt,
 Weil man aus einem Grund herummirt:
 Auch wenn das Wasser immer tiefer ist,
 Muss man ewig durch das Gewitter weitergehen,
 Bis er seine Sternstunde erreicht.
 Manchmal wird es schwierig in der Nacht,
 Wenn der Reisende mit seinem Verstand bleibt
 Und die Gedanken greifen ihn sofort an.
 Also beginnt er, über alle Personen nachzudenken,
 Die er hinter sich gelassen hat.
 Der nicht genommene Weg erscheint,
 Um seine gequälte Seele zu wüten.
 Der Mond lächelt rätselhaft und verschwindet
 Während der Mensch sich fragt: war es nur ein Schwindel?
 Er weiß, wann die Sonne am Himmel aufsteigt,
 Dass ein neuer Tag angekommen ist.
 Er genießt die frische Morgenluft und sagt,
 Dass dieser Schmerz nicht ewig sein wird.

Las costumbres españolas que un extranjero nunca entiende

España está llena de tradiciones y costumbres. Aquí tienen una serie de costumbres típicas del país y que desde fuera pueden verse un tanto extrañas.

Hablar gritando

Una de las cosas más comunes que llaman la atención a los extranjeros es la forma de comunicarse. La mayoría coinciden en algo: cuando los españoles hablan, dan la sensación que están gritando.

La siesta

¿A quién no le gusta dormir un ratito entre horas? Después de comer a los españoles les entra un sopor que invade el cuerpo y que los transporta al sofá o cama durante 30 minutitos o un poco más. Eso para el que pueda hacerlo, claro.

Tirar papeles al suelo

Es algo muy típico en los bares españoles. Es una costumbre muy fea y que los visitantes no entienden.

Tener persianas

A los españoles les parece algo de lo más normal. Siempre han estado ahí, y los ayudan a que el sol (algo que también aman) no penetre en sus casas y puedan dormir, ayudando además a aislar el calor. Las inventaron los persas, pero en otros puntos del mundo lo ven como algo raro y muy español, ya que para ellos es mejor colocar contraventanas, cortinas o estores.

Tapear

Que los españoles regalen comida al pedir la bebida es algo que realmente les asombra, y a la vez les encanta, claro. En muchas partes de España es típico ponerlas y dependiendo de la región, será una u otra. Frutos secos, aceitunas, fritangas, tortilla, ensaladillas... un sinfín de alimentos que se pueden degustar cada vez que se toman unas cañas.

Dar dos besos

Los españoles son besucones y eso es así. Para unos es una fórmula cordial y cercana, y para otros, en cambio, raya en la imprudencia. Guste o no, es una costumbre muy española y que a veces los extranjeros ven raro.

Horarios nocturnos

Un anuncio de comida rápida decía: "Llegar antes de las tres de la mañana a casa no es salir, es cenar". Un eslogan que los define perfectamente. Cenar muy tarde y salen de fiesta a quemar la noche.

Churros con chocolate

Ya de por sí, relacionan este postre con algo muy español. Lo comen después de haber estado seis horas de fiesta y es el cierre a una noche perfecta. Acabar en la churrería es símbolo de que lo han dado todo y quieren dormir como unos benditos.

Alexia Preda (XI B)

EL HUMOR ESPAÑOL - compilación de chistes -

Lorena Coman
(XI B)

-Mamá, en el cole me llaman despistado.
-Niño, ¡que esta no es tu casa!

-Hola, soy paraguay y quiero pedirle la mano de su hija para casarme con ella.
-¿Para qué?
-Paraguay.

-Acabo de escribir un libro.
-¿Y por qué has dibujado un dedo en la primera página?
-Es el índice.

-Parece que su tos ha mejorado.
-Es que estuve practicando toda la noche.

-¡Me acaba de picar una serpiente!
-¿Cobra?
-No, gratis.

La profesora le pregunta a Jaimito:
-¿Qué puede decirme de la muerte de Napoleón?
-Que lo siento mucho.

-Mamá, esta noche no me esperes.
-¿Por qué, Jaimito?
-Porque ya he llegado.

-¿Por qué Bob Esponja no va al gimnasio?
-Porque ya está cuadrado.

-¿Qué le dice una pared a otra pared?
-Nos vemos en la esquina.

-¿Por qué cruza la calle el pepino?
-Porque es verde.

ADIVINANZAS (GHICITORI)

David Ilieș (VI A)

- Por muy hombre que seas, te va a hacer llorar.
(Respuesta : cebolla)

(Oricât de bărbat ai fi, te va face să plangi)
(Răspuns: Ceapa)

- Vuelo de noche, duermo en el día y nunca veras plumas en ala mía.
(Respuesta: Murciélagos)

(Zbor noaptea, dorm ziua și niciodată nu vei vedea pene în aripile mele)
(Răspuns: Liliacul)

Cámara sobre ruedas gruesas
llevar viajeros en la espalda!
Dentro y fuera de la ciudad
incluso en todo el país!
(Respuesta: el autobús)

*(O cameră pe roți groase
Duce călători în spate!
În oraș și în afară
Chiar și în întreaga țară!)*
(Răspuns : Autobuzul)

PREGUNTAS CAPRICHOSAS (ÎNTREBĂRI CAPRICIOASE)

- Es algo que te pertenece, pero que otras personas utilizan más que tú, ¿qué es?
(Respuesta : tu nombre)

(Este ceva ce îți aparține, dar pe care alte persoane îl folosesc mai des decât tine. Ce este?)
Răspuns: numele tău)

- ¿Qué se necesita para prender una vela?
(Respuesta: que vela está apagada)

(De ce este nevoie pentru a aprinde o lumânare?)
Răspuns: Este nevoie ca lumânarea să fie stinsă)

- Tiene bigotes de gato, pero no es gato; tiene ojos de gato, pero no es gato y tiene orejas de gato, pero no es gato, ¿qué es?
(Respuesta : una gata)

(Are mustăți de pisoi, dar nu este pisoi; are ochi de pisoi, dar nu este pisoi și are urechi de pisoi, dar nu este pisoi, ce este?)
Răspuns: Pisica)

TRABALENGUAS (JOCURI DE DICȚIE)

- Paco guarda las pocas copas que poco a poco Pepe sacó.
(Paco păstrează cele câteva pahare pe care încetul cu încetul Pepe le-a scos.)

- ¡Qué triste estás, Tristán, tras tan tétrica trama teatral!
(Cât de trist ești, Tristan, după această atât de tristă poveste teatrală)

- ¿Cómo quieres que te quiera, si el que quiero que no me quiera, no me quiere como quiero que me quiera?
(Cum vrei să te iubesc, dacă cel pe care îl iubesc nu vreau să mă iubească, nu mă iubește așa cum vreau eu să mă iubească?)

MARRIAGE AND SOCIAL STATUS IN „EMMA” BY JANE AUSTEN

Teodor Ghibu (XI G)

Jane Austen was an English novelist whose works of romantic fiction, set among the landed gentry, earned her a place as one of the most widely read writers in English literature, her realism and biting social commentary cementing her historical importance among scholars and critics.

Austen lived her entire life as part of a close-knit family located on the lower fringes of the English landed gentry. She was educated primarily by her father and older brothers as well as through her own reading. The steadfast support of her family was critical to her development as a professional writer. Her artistic apprenticeship lasted from her teenage years until she was about 35 years old. During this period, she experimented with various literary forms, including the epistolary novel which she tried then abandoned, and wrote and extensively revised three major novels and began a fourth. From 1811 until 1816, with the release of *Sense and Sensibility* (1811), *Pride and Prejudice* (1813), *Mansfield Park* (1814) and *Emma* (1815), she achieved success as a published writer. She wrote two additional novels, "Northanger Abbey" and "Persuasion", both published posthumously in 1818, and began a third,

which was eventually titled "Sanditon", but died before completing it.

Austen's works critique the novels of sensibility of the second half of the 18th century and are part of the transition to 19th-century realism. Her plots, though fundamentally comic, highlight the dependence of women on marriage to secure social standing and economic security. Her work brought her little personal fame and only a few positive reviews during her lifetime, but the publication in 1869 of her nephew's "A Memoir of Jane Austen" introduced her to a wider public, and by the 1940s she had become widely accepted in academia as a great English writer. The second half of the 20th century saw a proliferation of Austen scholarship and the emergence of a Janeite fan culture.

"Emma" is one of Jane Austen's most celebrated novels. Emma is structured around a number of marriages recently consummated or anticipated, and, in each case, the match solidifies the participant's social status. In Austen's time, social status was determined by a combination of family background, reputation, and wealth—marriage was one of the main ways in which one could raise one's social status. This method of social advancement was especially crucial to women, who were denied the possibility of improving their status through hard work or personal achievement.

Yet, the novel suggests, marrying too far above oneself leads to strife. Mr. Weston's first marriage to Miss Churchill had ostensibly been a good move for him, because she came from a wealthy and well-connected family (Mr. Weston is a tradesman), but the inequality of the relationship caused hardship to both. He marries Mrs. Weston just prior to the novel's opening, and this second marriage is happier because their social statuses are more equal—Mrs. Weston is a governess, and thus very fortunate to be rescued from her need to work by her marriage. Emma's attempt to match Harriet with Mr. Elton is also shunned by the other characters as inappropriate. Since Harriet's parentage is unknown, Emma believes that Harriet may have noble blood and encourages her to reject what turns out to be a more appropriate match with Robert Martin. By the time it is revealed that Harriet

is the daughter of a tradesman, Emma admits that Mr. Martin is more suitable for her friend.

The relationship between marriage and social status creates hardship for other characters. Frank Churchill must keep his engagement to the orphan Jane Fairfax secret because his wealthy aunt would disapprove. Jane, in the absence of a good match, is forced to consider taking the position of a governess. The unmarried Miss Bates is threatened with increasing poverty without a husband to take care of her and her mother. Finally, the match between Emma and Mr. Knightley is considered a good one not only because they are well matched in temperament but also because they are well matched in social class.

Austen predicted that Emma would be „a character whom no one but me will much like.” Though most of Austen’s readers have proven her wrong, her narration creates many ambiguities. The novel is narrated using free indirect discourse, which means that, although the all-knowing narrator speaks in the third person, she often relates things from Emma’s point of view and describes things in language we might imagine Emma using. This style of narration creates a complex mixture of sympathy with Emma and ironic judgment on her behavior. It is not always clear when we are to share Emma’s perceptions and when we are to see through them. Nor do we know how harshly Austen expects us to judge Emma’s behavior. Though this narrative strategy creates problems of interpretation for the reader, it makes Emma a richly multidimensional character.

Emma does not have one specific foil, but the implicit distinctions made between her and the other women in the novel offer us a context within which to evaluate her character. Jane is similar to Emma in most ways, but she does not have Emma’s financial independence, so her difficulties underscore Emma’s privileged nature. Mrs. Elton, like Emma, is independent and imposes her will upon her friends, but her crudeness and vanity reinforce our sense of Emma’s refinement and fundamentally good heart. Emma’s sister, Isabella, is stereo-typically feminine–soft-hearted, completely devoted to her family, dependent, and not terribly bright. The novel implicitly prefers Emma’s independence and cleverness to her sister’s more traditional deportment, although we are still faced with the paradox that though Emma is clever, she is almost always mistaken.

Bibliography:

1. Alexander, Michael. 2007. *A History of English Literature*. London: Palgrave Macmillan
2. www.wikipedia.com

The Mysterious Stonehenge

Bianca Pătruț
(XI G)

Stonehenge is a prehistoric stone circle monument, cemetery, and archaeological site located on Salisbury Plain, about 13 km north of Salisbury, Wiltshire, England. Though there is no definite evidence as to the intended purpose of Stonehenge, it was presumably a religious site and an expression of the power and wealth of the chieftains, aristocrats, and priests who had it built—many of whom were buried in the numerous barrows close by. It was aligned on the Sun and possibly used for observing the Sun and Moon and working out the farming calendar. Or perhaps the site was dedicated to the world of the ancestors, separated from the world of the living, or was a healing centre. Whether it was used by the Druids (Celtic priests) is doubtful, but present-day Druids gather there every year to hail the midsummer sunrise. Looking toward the sunrise, the entrance in the northeast points over a big pillar, now leaning at an angle, called the Heel Stone. Looking the other way, it points to the midwinter sunset. The summer solstice is also celebrated there by huge crowds of visitors.

Stonehenge was built in six stages between 3000 and 1520 BC, during the transition from the Neolithic Period (New Stone Age) to the Bronze Age. As a prehistoric stone circle, it is unique because of its artificially shaped sarsen stones (blocks of Cenozoic silcrete), arranged in post-and-lintel formation, and because of the remote origin of its smaller bluestones (igneous and other rocks) from 100–150 miles (160–240 km) away, in South Wales. The name of the monument probably derives from the Saxon *stan-hengen*, meaning „stone hanging” or „gallows.” Along with more than 350 nearby monuments and henges (ancient earthworks consisting of a circular bank and ditch), including the kindred temple complex at Avebury, Stonehenge was designated a UNESCO World Heritage site in 1986.

Stonehenge has long been the subject of historical speculation, and ideas about the meaning and significance of the structure continued to

develop in the 21st century. English antiquarian John Aubrey in the 17th century and his compatriot archaeologist William Stukeley in the 18th century both believed the structure to be a Druid temple. This idea has been rejected by more-recent scholars, however, as Stonehenge is now understood to have predated by some 2,000 years the Druids recorded by Julius Caesar.

In 1963 American astronomer Gerald Hawkins proposed that Stonehenge had been constructed as a „computer” to predict lunar and solar eclipses; other scientists also attributed astronomical capabilities to the monument. Most of these speculations, too, have been rejected by experts. In 1973 English archaeologist Colin Renfrew hypothesized that Stonehenge was the centre of a confederation of Bronze Age chiefdoms. Other archaeologists, however, have since come to view this part of Salisbury Plain as a point of intersection between adjacent prehistoric territories, serving as a seasonal gathering place during the 4th and 3rd millennia BC for groups living in the lowlands to the east and west. In 1998 Malagasy archaeologist Ramilisonina proposed that Stonehenge was built as a monument to the ancestral dead, the permanence of its stones representing the eternal afterlife.

In 2008 British archaeologists Tim Darvill and Geoffrey Wainwright suggested—on the basis of the Amesbury Archer, an Early Bronze Age skeleton with a knee injury, excavated 5 km from Stonehenge—that Stonehenge was used in prehistory as a place of healing. However, analysis of human remains from around and within the monument shows no

difference from other parts of Britain in terms of the population’s health.

The Stonehenge that is visible today is incomplete, many of its original sarsens and bluestones having been broken up and taken away, probably during Britain’s Roman and medieval periods. The ground within the monument also has been severely disturbed, not only by the removal of the stones but also by digging—to various degrees and ends—since the 16th century, when historian and antiquarian William Camden noted that „ashes and pieces of burnt bone” were found. A large, deep hole was dug within the stone circle in 1620 by George Villiers, 1st duke of Buckingham, who was looking for treasure. A century later William Stukeley surveyed Stonehenge and its surrounding monuments, but it was not until 1874–77 that Flinders Petrie made the first accurate plan of the stones. In 1877 Charles Darwin dug two holes in Stonehenge to investigate the earth-moving capabilities of earthworms. The first proper archaeological excavation was conducted in 1901 by William Gowland.

Stonehenge is the world’s most famous stone circle, visited by more than a million people per year. It stands as an icon for all that is mysterious and awe-inspiring about humanity’s prehistoric past. For well over a century, people have gathered at the monument to celebrate the summer solstice.

How it all started... The envelope

Maria Dihoru-Marinescu
(VI A)

As soon as I saw the handwriting on the envelope I smiled.

I can't believe that I opened that envelope! I wonder, would have I still ended up this way: by my own?

Standing there, in my cell, I got a letter from my partner in crime telling me the escape plan. I had completely lost hope in me and the idea of my partner helping me break out of jail.

I knew that I might die or worse, die in a cell, but I did it anyway. Waiting for the guard exchange at 11:23 p.m. exactly, I started faking being ill and then "fainted". I waited for the guards to come into my cell and then I punched them and took care of the other ones. Then I took the keys from one of 'em, took my stuff and got out of there.

'It is midsummer,' my partner, Cecilia, said. 'We will travel by boat to Yucatán like you said. We have to take the boat from Miami's nearest port.' Cecilia was so smart.

As we left the port, I saw the police cars. We, of course, didn't pay much attention to them.

It was summer, we didn't expect a storm, so it took us by surprise. Cecilia, may her rest in peace, didn't make it as she was struck by a flash of lightning. She was my best friend, my only friend in fact. She didn't deserve it.

Finally, after a lot of adventures, only I, unfortunately, made it to paradise.

Maria Eugenia
Bădescu (VI A)

Ever since she was a little girl, Hayley was pretty much of an introvert. Despite the fact that she didn't have any friends at school, her grades were very high. Sometimes she got bullied because of how smart she was. Things at home weren't great either. Her father had passed away a few months before she was born because of a car accident and her mother was always away on business trips. Every day, Hayley had to wake up at 4 a.m. and take care of herself. Was there another way to survive? In the seventh grade, a new transfer student arrived at her school all the way from New York. His name was John and as soon as he walked in through the door, all the girls were stunned. The teacher told him to sit next to Hayley. She wasn't pretty much of a talker, so she didn't really care. On the other hand, John tried to begin a conversation with her. Unfortunately, he was ignored all day long. Days went by and all Hayley said to John was "Hi!". The 8th of March was approaching. John bought Hayley a big bouquet of roses and a box of chocolate. He left his gift in front of Hayley's front door. When she arrived at school, she smiled at him saying "Thank you, heartbreaker." John's heart was exploding with joy. He had finally succeeded. They even got paired up for a project. That's when they really got close. Maybe they are still together now. Who knows?

| lumea primarilor |

Elevii clasei a III-a A, câștigători în Campania 15 ani de eTwinning în România

Evelyne Șotea-Anghel
(III A)

Centrul Național eTwinning din România a propus Twinnerilor, elevi și cadre didactice, Campania „15 ani de eTwinning în România”.

În cadrul acestei campanii au fost organizate două competiții cu premii: una pentru elevi și alta adresată cadrelor didactice.

Secțiunea pentru elevi a constatat în testarea creativității, sarcina fiind crearea unui videoclip, de tip testimonial, prin care aceștia să descrie experiența în proiectele eTwinning.

Noi iubim eTwinning și ne-am bucurat că vom avea oportunitatea de a prezenta în mod inedit ceea ce înseamnă pentru noi fiecare proiect, cum ne mobilizăm să lucrăm în echipe mixte cu parteneri din alte țări și cât de mult ne place să cooperăm, să investigăm!

Această provocare a fost pentru mine, Pîrvu Andreea, șansa de a demonstra că proiectele chiar ne-au transformat în elevi mult mai implicați, creativi și focusați pe învățare.

Alături de colegi, am trasat pașii unui scenariu pentru filmul nostru, am stabilit ce va spune fiecare, ce merită reliefat și cu mult entuziasm, am realizat un videoclip pe care doamna profesoară l-a trimis echipei eTwinning.

Am așteptat cu multă nerăbdare rezultatele, iar ziua în care au sosit ne-a făcut fericiți: eram printre câștigători!

Premiile obținute ne onorează, dar cel mai mult ne-am bucurat că am putut arăta tuturor că eTwinning este pentru noi șevaletul și că fiecare proiect în care ne implicăm ne ajută să adăugăm culorile creativității, ale imaginației și mult suflet!

Mulțumim, eTwinning!

Mulțumim școlii noastre pentru că ne putem implica în astfel de proiecte!

Campania „Eroii Internetului” sau STOP CYBERBULYING!

Claudiu Rezeanu (III A)

Numele meu este Rezeanu Claudiu, sunt în clasa a III-a A și am participat alături de colegii mei la programul numit „Campania Eroii Internetului”.

Fiind creat pentru a-i învăța pe copii abilitățile de care au nevoie pentru a naviga în siguranță în mediul online, am participat cu interes și am descoperit cum putem evita fenomene precum cyberbullying-ul, dezinformarea și furtul de date. Cu mult entuziasm și încredere, am început campania prin a ne împărți în patru echipe: Cyberheroes, Safelandia Explorers, Internetland și HEROES4e-SAFETY. Fiecare echipă avea un set de sarcini și activități pentru a învăța despre siguranța online.

Cinci teme fundamentale ale cetățeniei digitale și ale siguranței online formează Codul „Eroii Internetului”:

Distribuie cu prudență: Amprenta digitală și comunicarea responsabilă

Nu te lăsa păcălit: Phishingul, escrocheriile și sursele credibile

Securizează-ți secretele: Securitatea online și parolele

E cool să fii amabil: Combaterea comportamentelor negative online

Dacă ai îndoieli, întreabă: Conținutul îndoielnic și scenariile

Echipa Cyberheroes a învățat despre amenințările cibernetice și despre modalitățile de protejare a informațiilor personale. Am experimentat modalități inedite de a crea parole puternice de la un detectiv dintr-un joc educativ, am învățat despre importanța utilizării unor parole puternice și am explorat diferite căi de a identifica site-urile web nesigure.

Echipa Safelandia Explorers a studiat pericolele online și a învățat cum să evite situațiile periculoase. Din această echipă am făcut și eu parte și am învățat despre identitatea online și despre modalitățile de a rămâne în siguranță atunci când navighează pe internet.

Echipa Internetland a învățat despre modalitățile de a verifica informațiile online și despre cum să evite dezinformarea. Colegii mei au explorat sursele de știri și au învățat să distingă între informația corectă și cea falsă. Au fost atât de încântați!

Echipa HEROES4e-SAFETY a învățat despre cyberbullying și despre modalitățile de a-l preveni și de a-l gestiona. Elevii au studiat diferite scenarii și au învățat cum să răspundă unui hărțuitor online.

Colegii din echipa Internetland au învățat despre importanța respectării drepturilor de autor și despre modul în care acestea pot fi protejate în mediul digital.

În timpul programului, coordonați de doamna profesoară Simona Ghenea, am participat cu mare interes la multe jocuri, activități și discuții care ne-au ajutat să înțelegem mai bine ce înseamnă siguranța online.

Mi-a plăcut că am mers din clasă în clasă și am explicat colegilor mai mari sau mai mici ceea ce am învățat și chiar dacă nu vom fi printre câștigători, eu și colegii considerăm că a fost o experiență educativă excelentă.

Toate activitățile derulate, de la planificare și alegerea rolurilor pentru fiecare membru din echipă, prezentările și resursele create ne-au ajutat să înțelegem mai bine pericolele online și am învățat cum să ne protejeze în mediul digital. În plus, a fost o modalitate distractivă de a învăța! Suntem entuziaști și credem că fiecare mesaj pe care l-am transmis a reușit să motiveze și alți copii să-și îmbunătățească abilitățile de navigare în siguranță pe internet.

Sunt mândru că am făcut parte din acest program-concurs derulat la nivel național, o colaborare între Google, The Net Safety Collaborative și Internet Keep Safe Coalition! Mulțumim, Adfaber! Mulțumim domnului director, profesor Liviu Cotfasă, pentru susținere!

Puteți descoperi mai multe despre campania noastră din aceste e-books:

<https://read.bookcreator.com/QYFVwTRneqVsCxdsu900U9C4ZTv2/kkqiKGqISRa9A03n77yZtg>

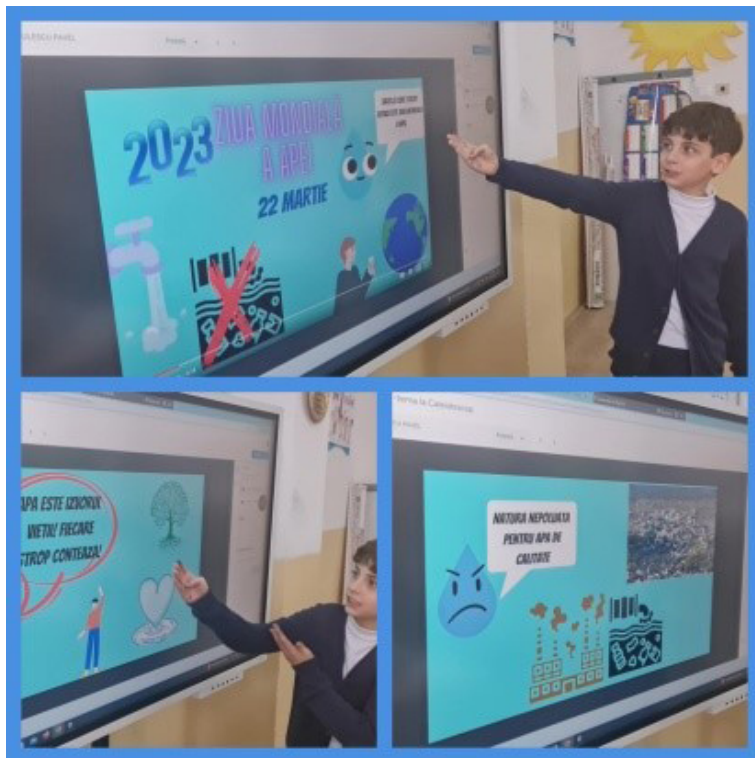
<https://read.bookcreator.com/QYFVwTRneqVsCxdsu900U9C4ZTv2/lb6wlhvaTTK9PTiljp0uwu>

<https://read.bookcreator.com/QYFVwTRneqVsCxdsu900U9C4ZTv2/bEAXKXqNS3uyEsxJG9IHcA>

<https://read.bookcreator.com/QYFVwTRneqVsCxdsu900U9C4ZTv2/bv27Aq84RLOlnZrag1q5xw>

22 MARTIE, ZIUA APEI

Eveline Sava (III A)

„O picătură de apă, dacă ar putea să-și scrie propria istorie, ne-ar explica universul.” – Lucy Larcom

Salutare! Suntem elevii clasei a III-a A și am avut ocazia să participăm la celebrarea Zilei Apei pe data de 22 martie 2023. A fost o zi plină de activități interesante și educative, care ne-au ajutat să înțelegem importanța apei pentru viața noastră și pentru planeta noastră.

În dimineața acelei zile, am participat la o prezentare despre sursele de apă din regiunea noastră. Am învățat despre importanța conservării și protejării apelor subterane, precum și despre modul în care putem contribui la reducerea poluării apei și la îmbunătățirea calității acesteia.

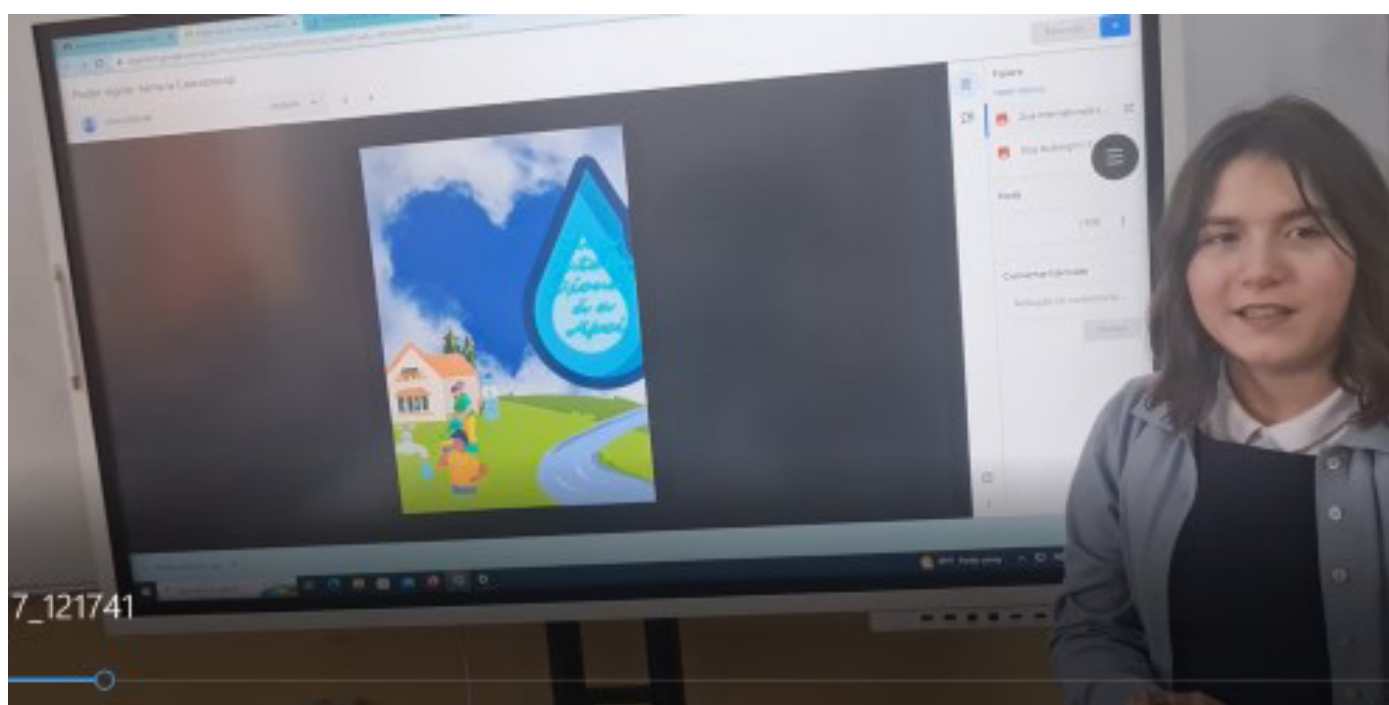
Am folosit realitatea augmentată pentru a explora un râu și să învățăm despre ecosistemele care trăiesc acolo. Am învățat despre speciile de plante și animale care depind de apa dulce pentru a supraviețui și am înțeles că trebuie să facem tot posibilul să protejăm aceste ecosisteme fragile.

S-a organizat și un concurs de postere digitale pe tema apei, în care fiecare dintre noi a avut ocazia să-și exprime creativitatea și să transmită un mesaj important despre importanța apei prin intermediul artei. Deoarece am învățat să utilizăm Canva la ora de Caleidoscop digital, ne-a fost destul de ușor să realizăm postere interesante și am înțeles că mesajul despre importanța apei poate fi transmis în diferite moduri.

În cele din urmă, am asistat la prezentarea lapbook-urilor realizate de colegi despre importanța apei pentru viața noastră. Am fost captivați de lucrări și am învățat cât de important este să protejăm și să conservăm resursele de apă pentru generațiile viitoare.

În general, a fost o zi plină de activități educative și amuzante. Ele ne-au ajutat să înțelegem importanța apei și să învățăm cum să o protejăm și să o conservăm.

Sperăm că mai multe școli și comunități vor sărbători Ziua Apei în viitor, astfel încât mai mulți oameni să poată învăța despre importanța apei și să contribuie la protejarea acestei resurse vitale.

| actualități |

Prima experiență Erasmus+

Alexandru
Arlene (X H)

Experiența din Cipru, în cadrul proiectului Erasmus+ a fost una inedită.

În urma săptămânii petrecute în Cipru m-am dezvoltat enorm pe plan personal, am cunoscut oameni minunați și am observat un sistem educațional și cultural diferit de cel cu care eram obișnuită.

Pe plan personal, proiectul Erasmus m-a ajutat să înțeleg mai bine cum să mă integrez într-o comunitate, cum să lucrez mai eficient în cadrul unei echipe și cum să mă descurc mai bine în cazul unei situații neprevăzute.

Deasemenea, am cunoscut oameni minunați cu care încă păstrez legătura.

Pe plan cultural, am reușit să observ atât o cultură diferită cât și un sistem educațional diferit față de cele cu care eram obișnuită.

În urma săptămânii petrecute în școala din liceul din Latsia, Cipru am reușit să fac o comparație între cele două sisteme educaționale și să ajung la concluzii ce vor face demersul educațional mai facil atât pentru elevi cât și pentru profesori. Astfel, ajutându-mă și pe mine și pe ceilalți să avem un respect sporit față de tradițiile și obiceiurile unei țări cât și să observând un sistem educațional diferit, cred că am ajutat la atingerea obiectivelor proiectului.

În urma proiectului pot spune că a fost una dintre cele mai frumoase și în același timp utile experiențe din viața mea, în urma căreia am reușit să mă dezvolt atât pe plan personal cât și să contribui la dezvoltarea comunității din care fac parte.

Când elevii îi ghidează pe profesori

Andra Maria Nițescu
(X G)

Începând cu anul 2022 și, până în 2027, Colegiul Național „Elena Cuza” din Craiova are o acreditare Erasmus+ pe linia Educație Școlară, număr proiect 2022-1-R001-KA121-SCH-000061775. Aceasta ne permite ca, anual, să trimitem elevi în vizite la școli partenere din spațiul european, să avem profesori care participă la activități de job shadowing sau la cursuri de formare.

Dar, ca în orice proiect, partea mai dificilă vine atunci când se încheie perioada de felicitări pentru obținerea acreditării și începe perioada în care se fac pregătirile pentru mobilități.

Iar pentru primul an de acreditare, propunerea este ca mobilitățile profesorilor să fie alese și în funcție de dorințele și nevoile elevilor,

La momentul la care au început să discute despre alegerea celor mai potrivite teme pentru mobilitățile profesorilor din cadrul proiectului nostru Erasmus+ de acreditare, profesorii au decis că au nevoie de ajutor. În sensul că singuri, profesorii nu puteau ști ce anume îi poate ajuta să atingă mai bine obiectivele, deoarece școala nu este despre profesori, ci este și despre felul în care aceștia interacționează cu elevii, despre comunicarea dintre elevi și tot la capitolul comunicare, despre comunicarea școală-familie.

În plus, școala este despre cum se transmite informația, despre cum este evaluată achiziția acesteia. Mai mult decât atât, școala este despre felul în care înțelegem să ne asociem cu o instituție, cât de mult efort depunem, despre imaginea pe care dorim să o creăm prin conduită, prin activități, prin cât de mult ne identificăm cu acest loc în care petrecem mare parte dintr-o zi.

Și atunci, noi elevii, am fost chemați să le fim ghizi, pentru o vreme. Am constituit o mică echipă de acțiune care a gândit un chestionar în care, printre altele, elevii au fost întrebați care sunt criteriile după care evaluează ei o oră de curs și, mai apoi, cum simt ei că se implică deja în viața școlară. Mulți dintre ei au spus că participă doar la orele de curs, fapt care ne-a făcut să ne întrebăm cum putem face ca acești elevi să își valorizeze și alte abilități, în cadrul școlii.

Mai apoi, ei ne-au spus că și-ar dori ore mai practice și metode de predare/evaluare moderne. Nu în ultimul rând, așa cum rezultă din răspunsurile lor, elevii și-ar dori să existe o comunicare mai directă cu profesorii și să se implice mai mult în luarea deciziilor care îi privesc.

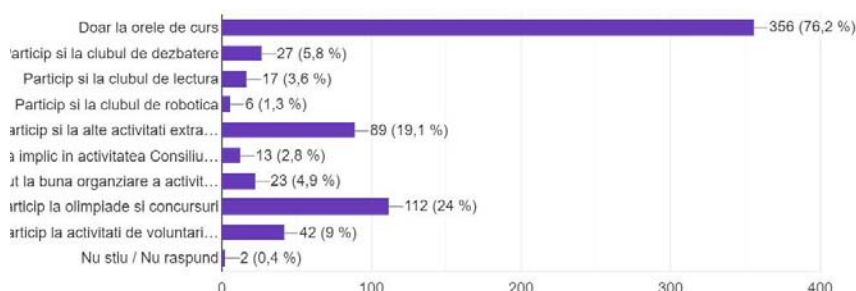
Având toate acestea în minte, am pornit în căutarea unor cursuri pentru profesori care să îi ajute, ca la întoarcere, să disemineze informații cu ajutorul cărora, cât mai mulți dascăli să își reevalueze modul de predare, să își îmbogățească abordarea, dar și să fie mai deschiși în a proiecta activități extracurriculare interesante. Ce a rezultat sunt șapte cursuri destinate cadrelor didactice în care aceștia vor dobândi cunoștințe și competențe cu privire la neutralizarea comportamentelor de risc prin respectarea drepturilor omului, managementul educațional, modernizarea actului didactic și a comunicării cu familia și, nu în ultimul rând, vor conștientiza și mai mult importanța internaționalizării școlii prin proiecte europene.

Chestionarul a fost aplicat pe un eșantion de 467 de elevi din clase IX-XII de la Colegiul Național „Elena Cuza”, elevi cărora le mulțumim pentru sinceritate!

Care sunt activitățile la care participi la școală? (răspuns multiplu)

Copia

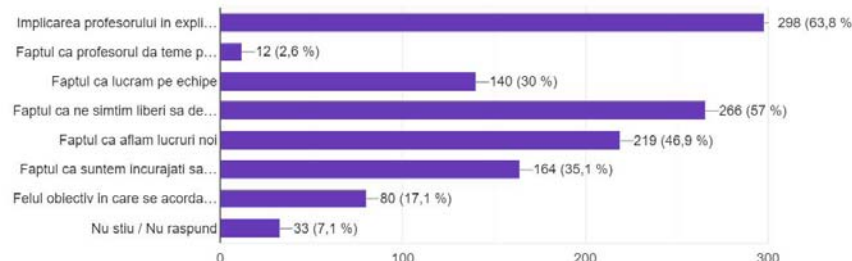
7 de răspunsuri

Care sunt criteriile după care apreciezi calitatea unei ore de curs? (răspuns multiplu)

Copiați

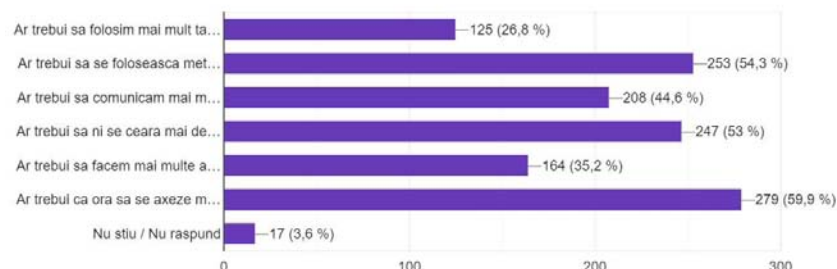
467 de răspunsuri

Ce ai îmbunătăți la orele de curs de la clasă? (răspuns multiplu)

Copiați

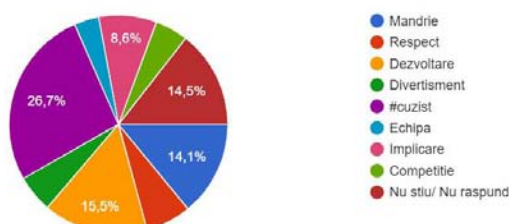
466 de răspunsuri

Ce cuvânt/expresie îți vine în minte, prima dată, când te gândești la școala ta?

Copiați

465 de răspunsuri

În vizită la bibliotecă

Melek Andreea Grigoran (VI C)

Bună, sunt Melek, din clasa a VI C și am o misiune: să-mi descopăr școala. Azi am vizitat un loc magic unde am întâlnit-o pe doamna bibliotecar Gabriela Stoenescu care îmi urează un călduros bun venit la biblioteca „Smaranda Celarianu” a școlii noastre. Mi-a propus să îmi prezinte istoricul bibliotecii și a început o frumoasă poveste, extrasă parcă din cărțile de istorie. „Biblioteca colegiului, zice doamna, poartă numele celei care a fost profesoară și directoare a acestei școli, Smaranda Celarianu,

fiind apreciată de contemporanii săi ca un cadru didactic de o rară distincție și o reală cultură pedagogică, mai ales pentru devotamentul, tactul și experiența sa. La intervenția Smarandei Celarianu, școala preia numele primului unificator al Principatelor Române, Doamna „Elena Cuza”. Colegiul Național „Elena Cuza, deține o bibliotecă valoroasă, cu un fond de carte de aprox. 40.000 de volume, având un caracter enciclopedic, structurat încât să acopere toate ariile curriculare. Dintre cele aproximativ 40.000 de volume, circa 4000 reprezintă un valoros fond de patrimoniu constituit din carte străină veche, carte românească veche, carte cu valoare bibliofilă (1800-1900) și periodice vechi românești. Biblioteca noastră se mândrește cu publicații aparținând unor foști elevi și profesori ai acestui colegiu. Chiar de curând biblioteca a intrat în posesia unor cărți scrise de omul de cultură, istoric, Adrian Cioroianu, fost elev al acestui liceu”. O istorie fascinantă! Nici n-am simțit cum au trecut cele aproape două ore pe care mi le-am petrecut printre cărți, în compania doamnei bibliotecar cu voce blândă.

| jurnal de olimpiadă |

Ambiție și perseverență

Andra Maria Nițescu (X G)

Omul este ființa a cărei structură sufletească îl predispune la căutarea conștientă a fericirii. Deși realizările semnificative ale vieții noastre nu reprezintă întreaga cale către dobândirea fericirii autentice, acestea ne aduc, totuși, mai aproape de atingerea acestui deziderat. Cu siguranță, participările la etapa națională a Olimpiadei Naționale de Biologie și cea a Olimpiadei Naționale „Cultură și Spiritualitate Românească” din acest an nu au reprezentat numai momente de neuitat și oportunități de a îmi cizela abilitățile și cunoștințele anterioare, ci, mai important, o modalitate perfectă de a înțelege originea adevăratului succes. Astfel, consider că realele realizări din timpul ascensiunii noastre către maturitate nu rezultă din încercarea de a ne afirma și de a-i depăși pe ceilalți, ci chiar din modul cum reușim să depășim dezamăgirile și să gestionăm așa numitul eșec, purtând întotdeauna un zâmbet pe față, indiferent de situația în care ne aflăm. Eșecul nu este neapărat vital accederii către succes, dar ne învață că viața nu este o încercare continuă de „a reuși”, ci, mai degrabă, o oportunitate oferită de a dobândi fericirea prin cele mai simple resorturi ale naturii noastre și prin echilibrul dintre aceste două ipostaze contrastante ale vieții ce ne conferă statutul superior.

Este o adevărată mândrie că sunt elevă la Colegiul Național „Elena Cuza”, un ideal pe care mi l-am propus anul trecut și care a devenit realitate. Sub îndrumarea doamnelor profesoare de aici am avut oportunitatea de a obține premii mai întâi la etapele județene ale unor olimpiade, urmând apoi ca alături de doamna prof. Camelia Cristea, să parcurg un drum chiar mai lung până la etapa națională a olimpiadei de limba germană. Spun „drum lung” atât la propriu, olimpiada națională desfășurându-se în nordul țării, însăși la figurat, vrând să reamintesc pregătirea și orele numeroase dedicate acestei limbi îndrăgite de mine. Experiența de la olimpiada în sine a fost una ce-mi face plăcere să o rememorez, însăși una foarte obositoare, proba de proiect punându-ne pe toți la încercare. Chiar și așa, sunt onorată să aduc liceului nostru chiar Premiul I la aceasta probă, pentru care îi mulțumesc atât grupei mele, cât și celorlalte persoane ce mi-au fost în acel timp aproape.

Florea Antonia, clasa a IX-a I

Am avut ocazia de a participa la Olimpiada Națională de Limba Germană Modernă pentru prima dată anul acesta în Bistrița. Ambele probe, individuală și de proiect, au fost provocatoare, ajutându-ne să ne dezvoltăm imaginația și creativitatea, dar și să

lucrăm în echipe cu colegi din toată țara. Momentul aflării rezultatelor a fost cel mai tensionat și emoționant, iar după o săptămână obositoare, dar frumoasă, sunt bucuros de faptul că munca depusă și pregătirea alături de doamna profesoară Camelia Cristea a dat roade și am obținut premiul al II-lea la proba individuală și mențiune la proiect. În final, pot spune că a fost o experiență de neuitat și voi prețui amintirile făcute în Bistrița pentru toată viața!

Șerban Mario Vlad, clasa a X-a H

Calificarea la Olimpiada Națională de Limba Germană mi-a arătat în primul rând că o singură experiență te poate învăța numeroase lucruri. Am muncit mult ca să ajung acolo, însă, cu ajutorul doamnei profesoare Camelia Cristea, chiar și lucrurile grele au părut ușoare. Am pus în fiecare săptămână câte o cărămidă, însă rezultatul a meritat. După părerea mea, să trăiești o astfel de experiență este cu adevărat minunat, însă să înveți ceva din ea este un lucru mult mai valoros. Deși m-am întors acasă cu premiul al III-lea la proba individuală (nivel B1), pentru mine, premiul cel mare îl reprezintă tot ceea ce am acumulat în urma acestei experiențe. Sunt recunoscătoare că această calificare m-a ajutat să înaintez în călătoria mea de îmbunătățire și sunt convinsă că sfârșitul acestei etape este, de fapt, începutul unui nou drum.

Gheorghe Alexa Andreea, clasa a X-a G

În calitate de boboc al Colegiului Național „Elena Cuza”, statut la care doar visasem până acum șapte luni când am fost admisă cu brio la clasă de filologie bilingv engleză, nu mă gândisem că voi ajunge vreodată atât de departe încât să pot spune că mi-am reprezentat județul în cadrul unei olimpiade naționale. Deși inițial mă înscriisesem la trei discipline – istorie, limba engleză și logică, destinul a făcut ca cea din urmă să fie, într-adevăr, cea dintâi. Olimpiada de științe socio-umane, la care am participat alături de alți opt elevi din Dolj, s-a desfășurat între 8 și 11 aprilie, la Slobozia, județul Ialomița. Participarea la olimpiada națională de logică, comunicare și argumentare a fost o experiență indelebilă și inefabilă, ce m-a făcut să-mi dau seama cât de important este să-ți urmezi pasiunile și, totodată, să ai curajul a încerca activități cât mai diverse. Sunt mândră de reușita mea și sper că, odată cu trecerea timpului, mă voi disciplina, astfel încât să mă pot plasa pe primul loc. Celor ce citesc aceste rânduri aș dori să le transmit doar atât: Nu vă temeți niciodată de eșec,

ci, mai degrabă, de teama de a încerca, deoarece doar cei care îndrăznesc să greșescă foarte mult pot realiza, la rândul lor, la fel de mult. (only those who dare to fail greatly can ever achieve greatly)

Teodora Țecu, clasa a IX-a C

Olimpiada se definește prin a fi „un concurs pe specialități organizat anual pe plan local și național pentru elevi”. Pentru mine, însă, Olimpiada Națională de Limba și Literatură Română a reprezentat o experiență inedită de viață care mi-a deschis mult mai multe percepții, atât asupra lumii exterioare cât și asupra sinelui meu. De la emoția nestăpânită de fericire la aflarea calificării la etapa națională, până la mii de emoții nesfârșite odată cu primirea subiectelor de lucru, olimpiada mi-a oferit trăiri copleșitoare și sentimente la intensitate maximă. Am luat parte la această aventură cu gândul de a câștiga... de a câștiga amintiri magice, prieteni admirabili și învățături înțelepte. Orice provocare are drept scop dezvoltarea și țintirea spre ideal. Participarea la olimpiada națională a fost o provocare ce m-a ajutat să cresc, și cum niciun progres nu vine fără disconfortul iminent și sacrificiul asumat, menite să-mi arate că sunt pe drumul cel bun, pe drumul evoluției, am reușit să fac față cu brio acestei provocări. Sibiul, orașul unde s-a ținut olimpiada națională de română, a fost un loc mistic, plin de taine ascunse, care m-a încărcat pozitiv și mi-a oferit inspirația pentru a crea și a fi creativă în limba noastră dragă, a sufletului nostru, limba română. Indiferent de rezultatul obținut, ne putem numi olimpici naționali și purta cu mândrie renumele Colegiului Național „Elena Cuza”, astfel încât o țară întreagă să cunoască ambiția și adevărata valoare a spiritului cuzist!

Alexia Maria Holdiș, clasa a X-a I

Participarea mea la etapa națională a olimpiadei de limba și literatură română a fost o adevărată provocare pe care am acceptat-o cu mult entuziasm. În momentul în care am aflat că voi face parte din

lotul național din acest an, mi-am dat seama că este pusă o responsabilitate foarte mare pe umerii mei și am încercat să excelez cât de bine am putut eu într-un timp relativ scurt. Deși a fost destul de dificil, am încercat să mă bucur de orice moment petrecut la Sibiu și să tratez, în același timp, cu seriozitate, cele două probe ale olimpiadei. Emoțiile au fost, în schimb, cele care au dat contur acestei mici călătorii intelectuale, iar experiența în sine a fost impresionantă și de neuitat. Cu siguranță, dacă voi mai avea ocazia, aș fi încântată să particip din nou la etapa națională a olimpiadei de română.

Ioana Maria Alexandra, clasa a X-a F

Experiența acumulată la etapa națională a Olimpiadei de Limba și Literatură Română ocupă un loc special printre amintirile mele. Deși am fost pe punctul de a renunța când am aflat vestea calificării, din cauza programului încărcat, am reușit să mă încurajez și să merg la Sibiu cu gândul de a da tot ce aveam mai bun. Această competiție a însemnat pentru mine atât valorificarea cunoștințelor la disciplina limba și literatură română, cât și legarea unor noi prietenii.

Pe parcursul călătoriei și zilelor petrecute la Sibiu am încercat să mă bucur de fiecare moment: de la jocul de cărți și glumele din tren, cazarea la hotel și emoțiile din timpul probelor de concurs, până la plimbările și fotografiile din centrul orașului. Sunt convins că participarea la acest eveniment m-a maturizat și m-a pregătit pentru provocările ce vor urma.

Personal, consider că participarea la olimpiade mi-a adus multe beneficii. M-a ajutat mult în a mă dezvolta atât pe plan școlar, cât și personal. Indiferent de premii sau rezultate lucrurile cu care voi rămâne mereu vor fi experiența de a participa într-un astfel de concurs, de a interacționa și de a învăța de la profesorii care mi-au fost alături și a merge mai departe și a persevera prin toate.

Mihnea Enculescu, clasa a X-a D

IRIZĂRI

Revista elevilor Colegiului Național „Elena Cuza”, Craiova

editura

Craiova, str. Pașcani, Nr. 9
Tel.: 0351 467 471

ISSN: 2068-3219